XXV. évfolyam, 16. szám Ára: 1,80 Ft 1969. április 17.

ÚJSÁGOLVASÓ 1969

Balázs-Piri Balázs rajza

KEDVES LUDAS!

TUDOMÁNYOS MÓDSZER

Néhány évvel ezelőtt olvastam, hogy az egyik országban szellemes módszerrel jelölik ki az utak helyét a parkosításra szánt területeken: a kiszemelt területet behintik homokkal, aztán úgy hagyják néhány hónapig. Ahol a legjobban letapossák, oda teszik az utakat.

Amikor a kelenföldi lakótelepre költöztünk, a legnagyobb örömmel láttam, hogy a fent vázolt tudományos módszert itthon mennyivel szélesebb területen alkalmazzák.

Az említett telep bejáratánál közértet, Szivárvány Áruházat és éttermet helyeztek el, két impozáns, csupaüveg csarnokban, amelyeket karcsú vasrudakra szerelt fedett folyosó vesz körül és köt össze. A vasrudakat a kísérlet érdekében egyforma magasságúra vágták, így a tető teljesen vízszintes lett. Úgy látszik, erre azért volt szükség, hogy el lehessen dönteni, mi lesz a tetőre hullott esővel. Hát ez sikerült. A víz nagy része a bádoglapok közötti nyílásokon a tető faburkolatára, onnan pedig — néha egészen váratlan időben és mennyiségben — a járókelőkre hullott.

Mintegy fél év múlva indult a kísérlet második szakasza, amikor a tetőt tartó külső vasrudak mindegyikéből kb. 20 cm-es darabot kifűrészeltek. Az eredmény megdöbbentő volt: a víz a tetőről lecsurgott, mégpedig érdekes

módon azon az oldalon, ahol a tartórudak rövidebbek voltak.

Hasonló jellegű, de talán még tudományosabb kísérlet folyik az előbb említett csarnokok előtti téren. E tér feladata valószínűleg az lenne, hogy a vásárlók autói ott parkolhassanak. Egyelőre azonban a térdig érő víz és sár ezt meggátolja. Nyilván azért nem tettek lefolyót a térre és környékére, hogy előbb tudományosan eldönthessék, hova kell azokat tenni.

A magyar szakemberek azt is bebizonyították, hogy ezt a módszert a lakásokban is nagyon jó eredménnyel lehet használni. A fent említett lakótelepen például annak eldöntésére, hogy a lakók a padlófelület mely részeit használják legintenzívebben, a parkettát speciálisan vizes, nyers fából készítették, amely alig egy hónap alatt kiszáradt, meglazult, és azokon a helyeken, ahol gyakran ráléptek, kifordult a helyéből. Ennek alapján egy év alatt meg lehetett állapítani, hogy a lakók alig járkálnak az ágyak, heverők, szekrények alatt, viszont annál többet mozognak a bútordarabok között.

Kósa Somogyi István
Bp. XI., Szakasits Á. u. 23.

NEVEK

Az újrakeresztelők szektája ismét terjedőben van hazánkban. Sok vállalatunk odahagyja néha kissé nehézkes, kacifántos, de mégiscsak magyar nevét, és felvesz helyébe egy semmivel sem jobb csengésű idegen nevet. Ez állítólag megkönnyíti a külföldi partnerek tájékozódását. Megnehezíti viszont a legfőbb hazai partner: a fogyasztó eligazodását a sok fránya nevű cég között. Mert fogyasztó legyen a talpán, aki például egyből eltalálja, hogy a TRIAL nevű vállalat hangszerrel, sportszerrel, játékokkal kereskedik — nagyban.

Aztán egy másik példa: van egy vállalatunk, amelyiknek az a nemes hivatása, hogy apró tasakokba dekázza a borsot, paprikát, köménymagot. Valamikor ezt a mesterséget Kiszerelő Vállalat néven űzték, évekkel ezelőtt Élelmiszercsomagoló Vállalatra magyarosították a nevüket. Ezt túlságosan szürkének találhatták, mert legeslegújabban már az igen „előkelő" COMPACK nevet viselik.

Ja, kérem, f e s z í t e n i t u d n i k e l l !

(r.)

TAVASZI SÓHAJ

Mért virágzik a szerelem tavasszal
és mért tér vissza a vándormadár?
Oly kérdése ez sok-sok halandónak,
amelyre választ, jaj, hiába vár.
Elmerülünk az élet rejtelmében,
ha áprilisban rügyezik az ág,
álmatlan éjen csak töpreng a lélek,
amelyen titkos féreg foga rág.
Hogy mért van ez és mért van az valóban,
mért olvad a hó és mért oly zöld a tó?
És te, ki tavaly oly kitűnő voltál,
mért romlottál el, magyar kakaó?

L. M.

KÉT KÉRDÉS

1

Ha a hypós, aromás stb. üvegeknél még nem tudják alkalmazni az italos palackoknál oly jól bevált, fémből préselt kupakokat, akkor miért nem mellékelnek hozzájuk megfelelő szerszámkészletet, hogy a műanyag dugót robbantás nélkül eltávolíthassuk az üvegből?

Vagy szégyen lenne, ha beismernék, hogy a műanyag kupak nem vált be, és visszatérnénk a konzervatív, de kihúzható parafadugó használatához?

2

A „Hosszúhegyi Lakodalmas" elnevezésű palackozott bor alján található gusztustalan, fehér, ostyaszerű lepedék a bor aromáját adja, tartósságát biztosítja, vagy netán valami új, hatásos influenza elleni óvszer? Az említett bor megtekinthető a Visegrádi és Balzac utca sarkán levő közértben.

Báródy Lászlóné
Budapest

PESTI FOTO

A felirat e plakáton
Csirkét hirdet reklám-áron.
S mert a plakát félreérthető,
Előtte egy ötletteli
Mai csibe mérlegeli
Élősúlyban mit is érhet ő?...

S. P.

ÖRÖK SÖTÉTSÉG

Budafokon, a Baross Gábor telep XIV. utcáját, az év eleje óta, jótékony sötétség borítja, ugyanis húsz lámpából mindössze három ég. Nagyon szeretnénk, ha az Elektromos Művek jóvoltából fény derülne a mi utcánkra is!

A környék lakói

FURCSA FOGSÁG

Szentesre kellett utaznom a múlt hónap 26-án. Szolnokon szálltam át a 9.09-kor induló és Szentesig közlekedő személyvonatra. Az első osztályú kocsi, enyhén szólva piszkos és rendetlen volt, s a takarítás legparányibb jelét sem lehetett felfedezni. Miután többé-kevésbé sikerült leporolni és letisztítani a helyet, ahova leültem, elmentem kezet mosni a mosdóba. Ahogy beléptem a helyiségbe, becsapódott az ajtó mögöttem. Próbáltam a vízcsapot, de víz nem volt, s bosszúsan indultam kifelé, azaz csak indultam volna, mert kilincs nem volt belülről az ajtón, s így a mosdó foglya lettem. Első felindulásomban dörömbölni kezdtem az ajtón, de aztán rájöttem, hogy ennek semmi értelme, mert nem tartózkodik senki a közelemben, s egyébként is zakatol a vonat. Körülnéztem. Szerencsémre az ablakot le tudtam húzni. Erősen kihajolva, a mellette levő ablakon kezdtem zörgetni, de az sem vezetett eredményre. Így némi akasztófahumorral az ablakba könyökölve vártam „sorsom jobbrafordulását". Mintegy tíz perc eltelte után értünk a következő állomásra. Pechemre az állomásépület a másik oldalon volt és nem ott, ahova kiláttam. De — óriási megkönnyebbülésemre — a mellettünk levő vágányon egy katonaszerelvény állt és katonák sétálgattak mellette. Hevesen integetve hívtam a legközelebb álló, aki aztán némi töprengés után odasétált és bajtársai harsány hahotája közepette kiszabadított „börtönömből".

Bércesi Sándor
Bp. XIII., Dráva utca 26.

HÁROMKEREKŰ

Két és féléves kislányomnak tavaly tavasszal vásároltam egy háromkerekű biciklit. Az első napon eltörött az ülőke, aztán a pedál. Hamarosan a kormány vált ketté, így befejeztük a tanulást.

A Heves megyei Néplap közbenjárására kaptam egy új elsőrészt, de sehol nem szerelték össze.

Összecsomagoltam és elküldtem a gyártó vállalatnak (Somogy megyei Finommechanikai Telep, Marcali, Kossuth út 41.) kérve, hogy javítsák meg. Ez tavaly júniusban történt. Azóta kétszeri sürgetés ellenére sem válaszolt a vállalat!

Hajdú Lajosné
Eger, Kisvölgyi út 63.

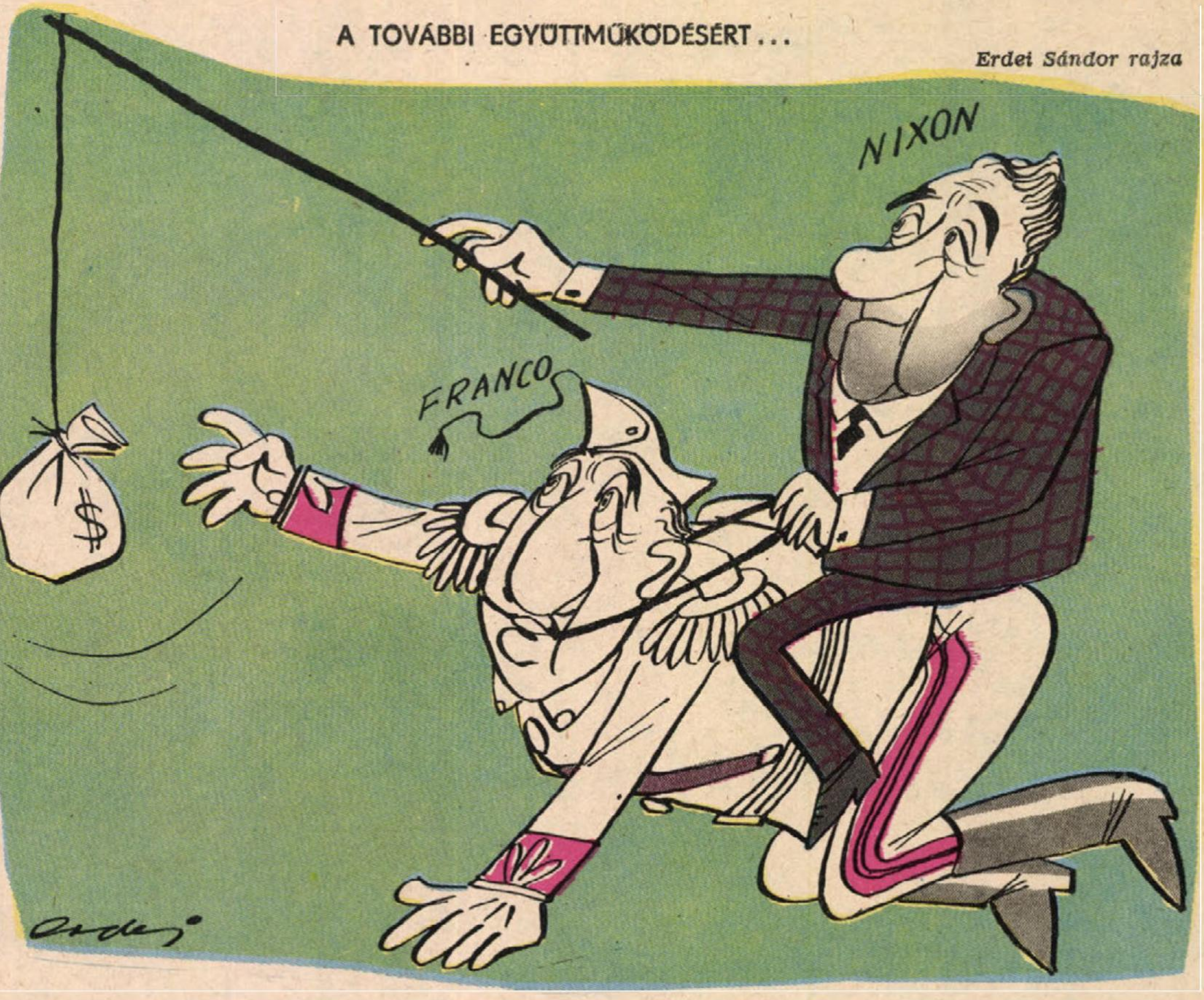
FIGYELMEZTETÉS

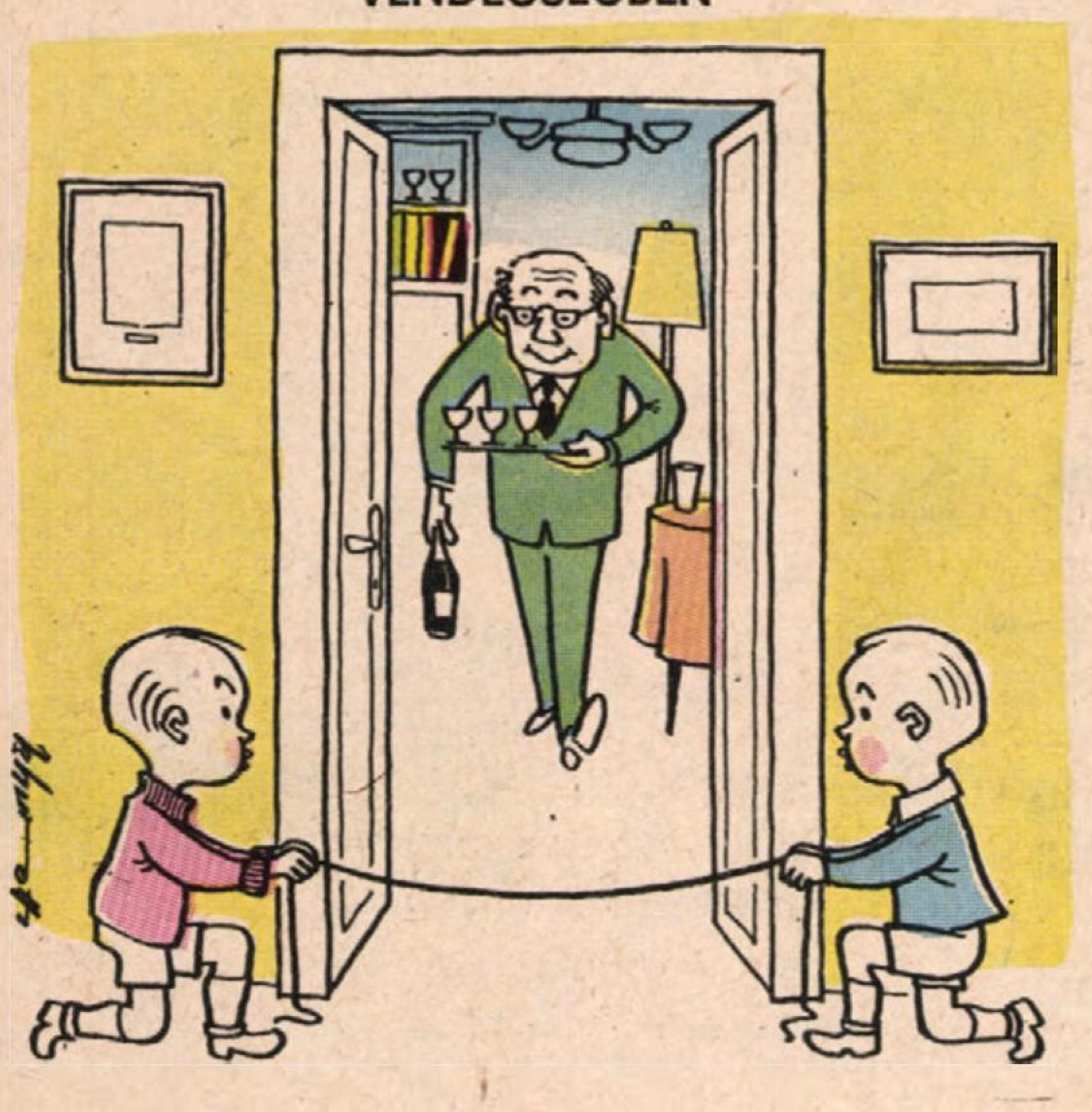
– Jól vigyázzon, Sanyi, hogy mit beszél!

A TOVÁBBI EGYÜTTMŰKÖDÉSÉRT...

Erdei Sándor rajza

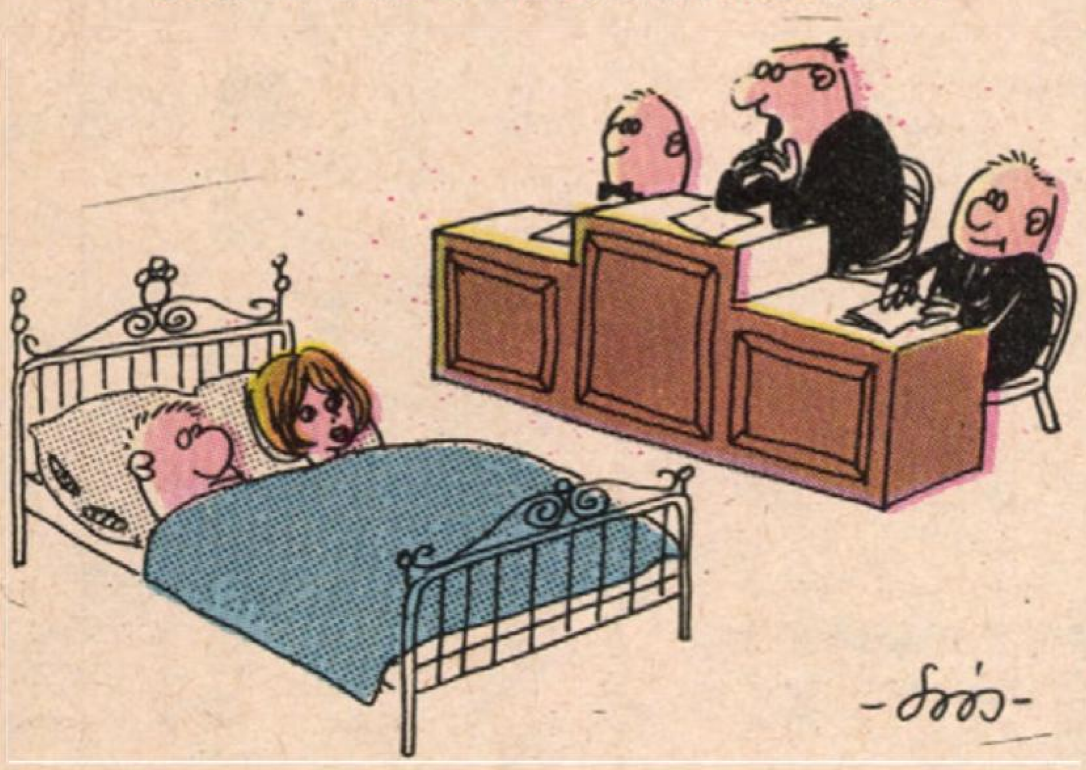

VENDÉGSÉGBEN

– Kíváncsi vagyok, Pisti, hogy Géza bácsinak van-e elég humorérzéke?

SOK A VÁLÁS MAGYARORSZÁGON

Békéltető tárgyalás

IRODALMI KÁVÉHÁZBAN

– Csak alkoholmámorban tud alkotni!

V. REZNYIKOV:

KÖZVÉLEMÉNYKUTATÁS

Az utóbbi időben rengeteget • közvéleménykutatnak engem. Először a városi közlekedés figyelt fel a személyemre...

Felszállok a villamosra. Nem állok meg az ajtóban. Becsülettel megváltom a jegyemet. S akkor azt hallom:

— Maga ott, fekete szemüvegben, hová utazik?

— Miért érdekli? — rezzenek össze az intelligens tekintetű nénike kérdésére.

— Közvéleménykutatunk abból a célból, hogy tovább tökéletesítsük...

Máskor a taxisofőr érdeklődését keltem fel. Felemelt kézzel álltam az úttesten s nem hittem a szememnek, hogy az első sakktáblás kocsi megállt a lábaimnál. Beülök a főnök mellé.

— Hová? — kérdezi és hátsó zsebéből jegyzetfüzetet vesz elő.

— A pályaudvarra.

— Minek? — s előkerül a golyóstolla is.

— Kimegyek valaki elé...

— Ki elé? — s már jegyzi is.

— Az anyósom elé.

— Milyen gyakran ül taxiba?

— Amikor nincs időm, de van pénzem. De minek ez magának?

— Közvéleménykutatunk abból a célból, hogy tovább tökéletesítsük...

Aztán jött a színház. Pontosabban én mentem a színházba. De a helyemen már várt a kérdőív. Nemzetiségem? Hány osztályt végeztem? Véletlenül vetődtem ide vagy tudatosan? Barátja vagyok-e a színháznak, vagy sem? Huszonkét kérdés. És utána: „Kedves elvtárs, adja fel postán válaszait az igazgatóságnak, amely abból a célból, hogy tovább tökéletesítse..."

Nemrégiben pedig késő este aktívan készültem már az alvásra, amikor csengeni kezdett a telefonom.

— Mondja, kérem, rendszeresen nézi Ön a „Hogy főzünk, mint főzzünk" televízió műsort?

— Ne haragudjon, kislány, azt hiszem mellétárcsázott.

— Dehogy is — feleli meggyőződéssel. — Közvéleménykutatunk abból a célból, hogy tovább tökéletesítsük... Melyik adás tetszik magának legjobban? Megfelel-e Önnek az „Idő" című műsor időpontja? Kielégítőnek tartja-e hírszolgálatunkat? Mit javasolna abból a célból, hogy tovább tökéletesítsük...

Népszerű hetilapunkat kérem egy újságárustól. Na, gondolom, találok benne valami jót a delfinekről vagy a csekistákról. Belelapozok és — 100 (száz!) kérdés mered rám abból a célból, hogy tovább tökéletesítsék...

Ebből elég! Perm városába utazom a nagymamához. Kiszakadok a szociológiai járvány fővárosi harapófogójából.

Perm. Kimegyek a városba, fellélegzem és belépek az első utamba akadó vendéglőbe. Belépek és...

Mielőtt folytatnám, csak annyit: már kihevertem az ott ért megrázkódtatást. Az orvosok gyógyulást ígérnek. De a permi vasutasok vendéglőjének kérdőívét úgy őrzöm, mint a katona a testéből kioperált repeszt. Íme: „Munkások, alkalmazottak, diákok és tanárok! Abból a célból, hogy kívánságaikat jobban megismerjük, vendéglőnk a szakszervezettel együtt fogyasztási konferenciát tart a következő kérdések alapján: milyen gyakran látogatja a vendéglőt, mit szeret, mit utál, van-e ideje az evésre, munkahelye, telefonja, kielégíti-e a felszolgálási mód, ha nem, tud-e jobb módszert... Válaszait abba a lyukba dobja, amit a pénztár melletti dobozon talál."

A szociológiai amatőrmozgalom láncreakciójával találtuk magunkat szemben, emberek! Kérdez és közvéleményt kutat ma mindenki, akinek van egy kis ideje. Még a liftesnénink is, aki a lakók között terjeszti a kérdőívet: „Működjön-e a lift, vagy sem? Melyik emeletre szeret leginkább felmenni? A lift közelében tartózkodjon a liftes vagy háziasszonykodjon inkább otthon? A közvéleménykutatást abból a célból folytatom, hogy tovább tökéletesítsem..."

Tudom, mit tegyek, ha tűz van, hogyan viselkedjem mérgeskígyó csípéskor, tudom, hogyan tartsam távol magamat és szeretteimet a rossz filmektől. Három bombatámadást, két szárazságot és két autóáremelést éltem át, ősz hajam van és egy érmem. „A fuldoklók kimentéséért." De hogyan szabaduljak a rám zúduló kérdések elől — azt nem tudom..

Nem kellene körkérdést intéznem ez ügyben a szociológusokhoz?

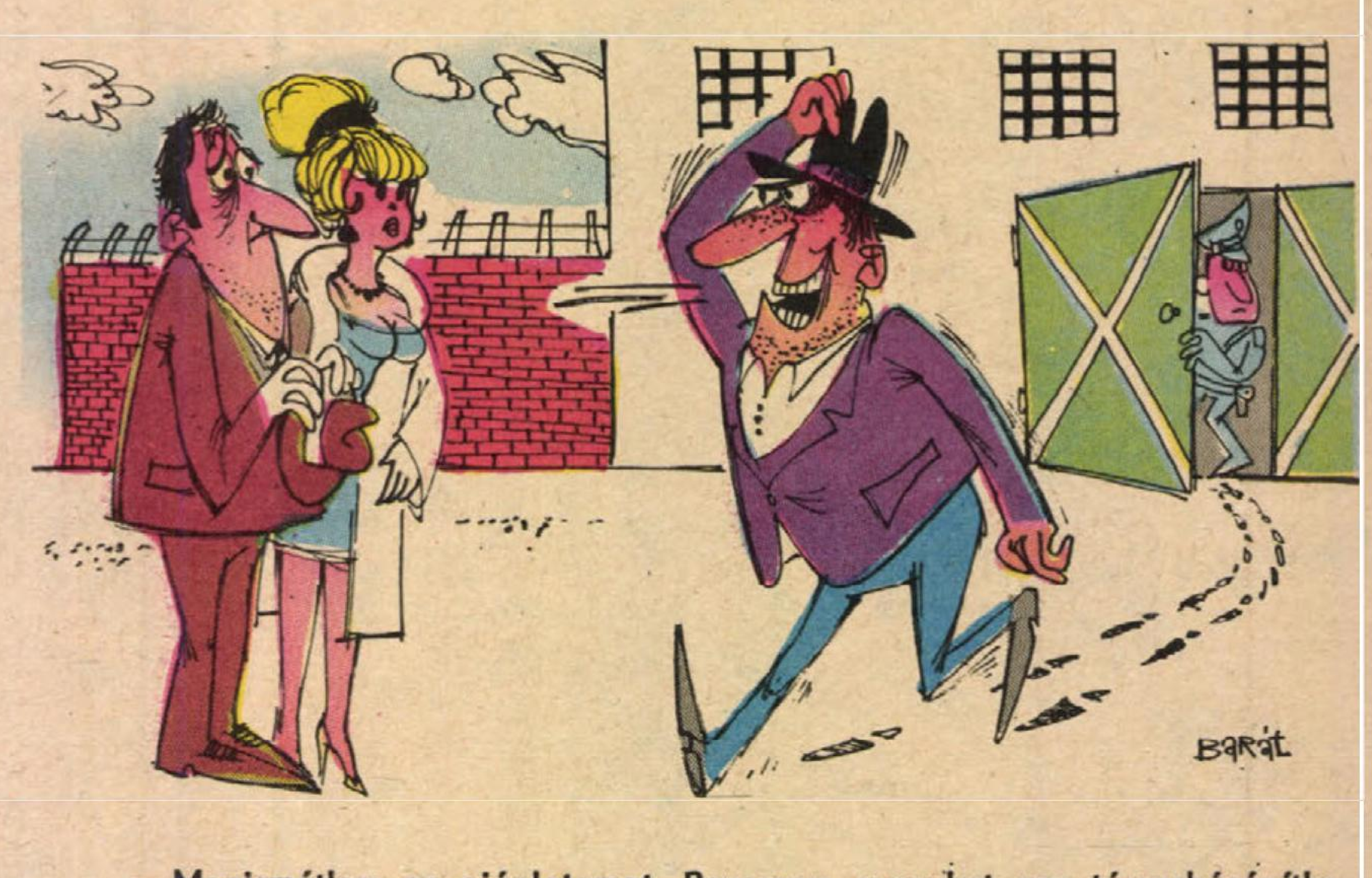
(A Krokodilból fordította: Barabás Péter)

ELFOGLALT EMBER

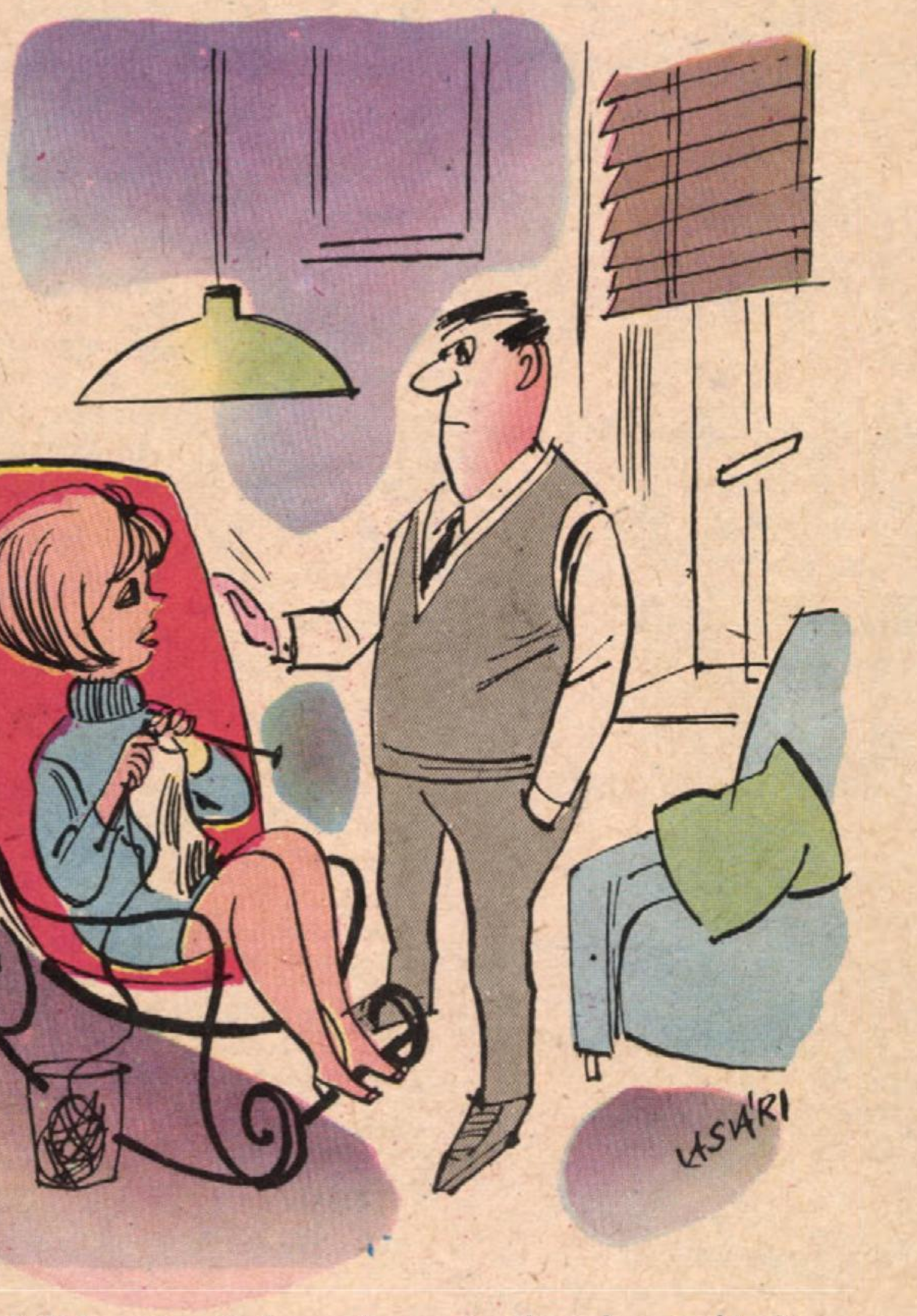
– Igazgató kartárs, a kisfia tíz perc kihallgatást kér...

ÚJRA SZABADLÁBON

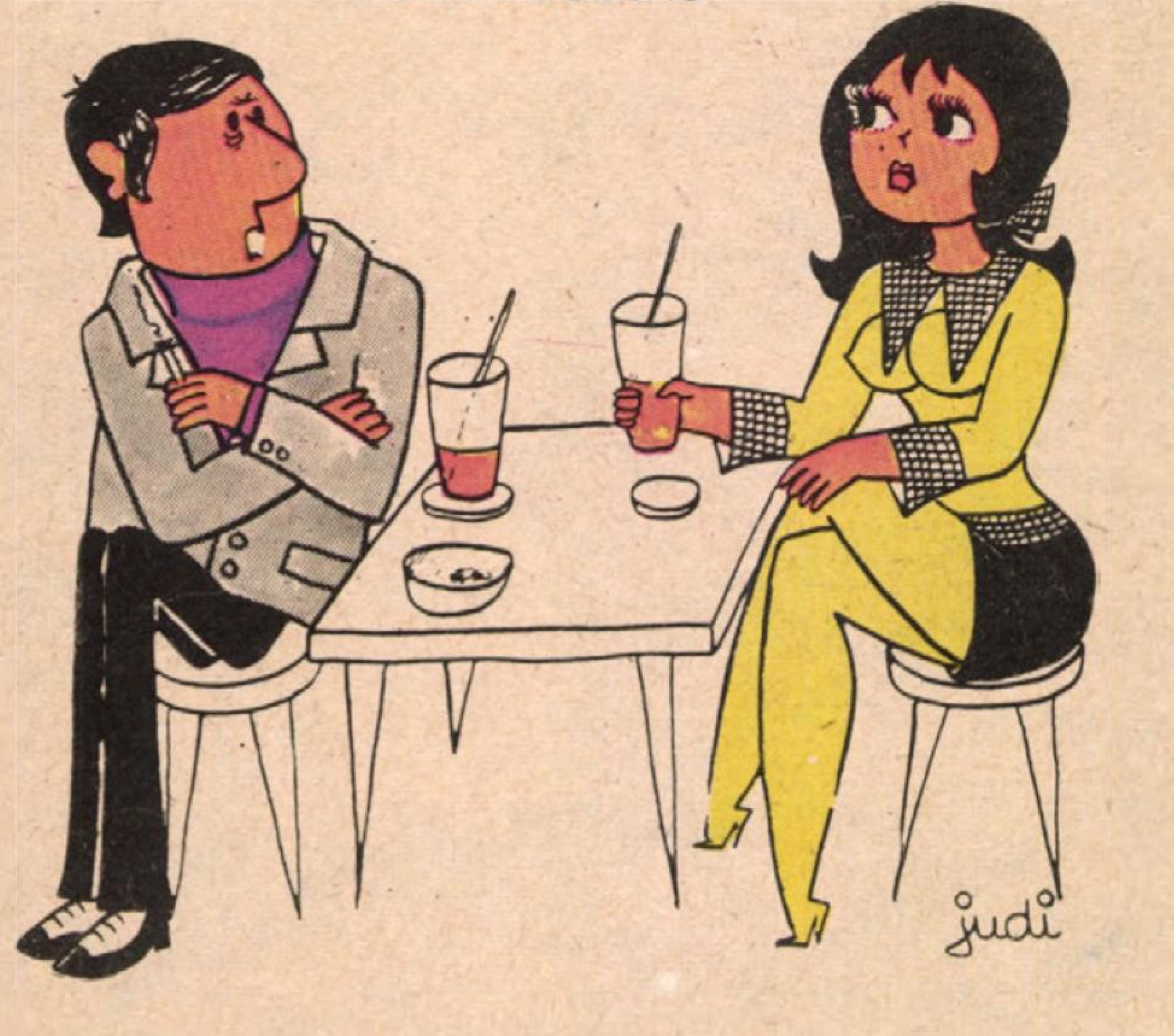
– Megismétlem az ajánlatomat. Beveszem magukat egy társasházépítkezésbe.

NŐI DOLGOK

– Később még sírok, csak most pihenek egy kicsit.

EGYENJOGÚSÁG

– Mancika, észre sem veszi az új garbómat?

TANULJUNK MAGNÓRÓL–FÉLÁLOMBAN

Most már angolul szidom a zöldségest. Angolul kérdezem, hogy miért tesznek rothadt gyümölcsöt a zacskóba. Nem értik...

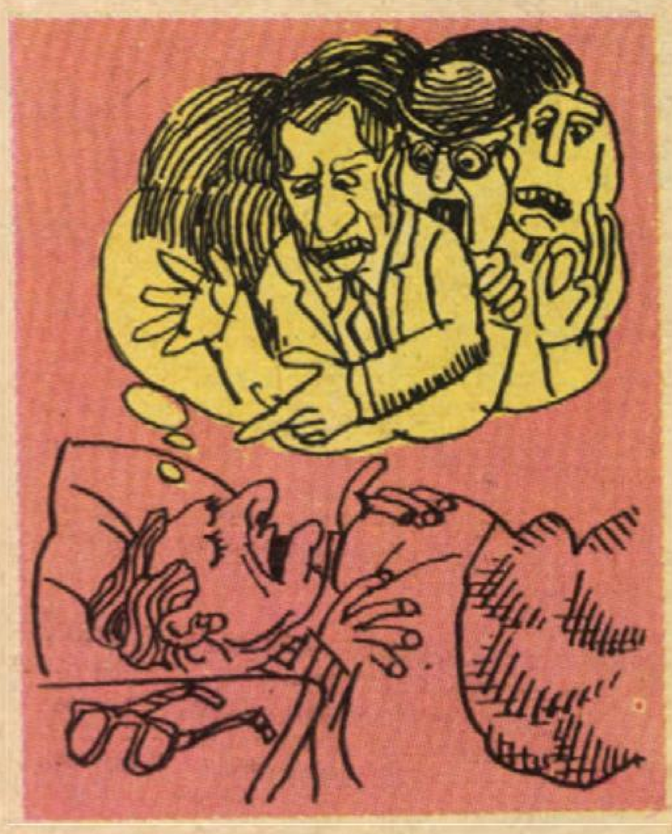
Oroszul mérgelődöm a vendéglőben, hogy hideg a leves. Összenéznek: mit is mondhat ez a külföldi? Nem értik...

Franciául káromkodom, amikor észreveszem az üzletben, hogy az ott vásárolt tizenöt deka sonka súlyát két dekával megcsonkították. Hiába káromkodom, nem értik...

Néhány héttel ezelőtt még nem tudtam se angolul, se oroszul, se franciául. Akkor aztán olvastam az újságban, hogy a felnőttek nyelvtanulását elősegíti a hipnopédiás, azaz az éjszakai félálomban, szendergés közben történő nyelvtanulás — magnóról.

Gyötörni kezdett a lelkiismeretem: elpocsékolom az éjszakáimat ahelyett, hogy félálomban egy vagy akár több idegen nyelvet is megtanulnék. Nálam a félálom hamar kéznél van, de még Tardyllal sem tudok az álom második felébe szenderülni.

Éjszakánként félálomban is hallom az utca zaját és tíz percenként felriadok, mert mindenféle nyomasztó gondolatok motoszkálnak az agyamban. Vívódom az uzsorással, aki ellen nem tudok bizonyítékot szerezni, pedig havi tíz százalék uzsorakamatra folyósít kölcsönöket az áldozatainak. Ádáz vitában állok a vállalati igazgatóval, hogy megmentsem egy beosztottjának a becsületét, akit bosszúból megrágalmaztak. Viaskodom az árdrágítókkal, a hazugokkal, a jellemtelen emberekkel, akikkel nemrég, vagy akár a

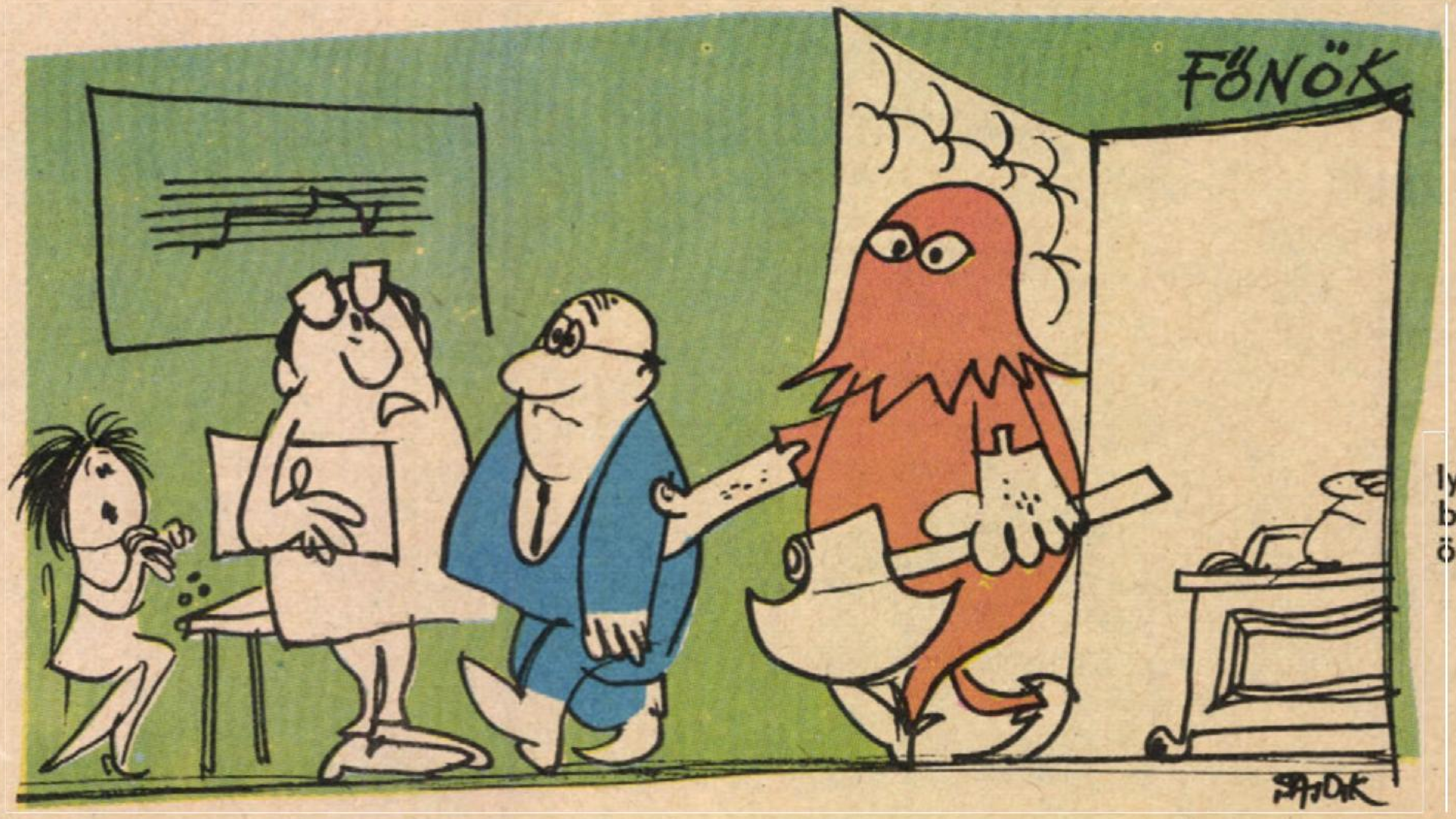
távoli múltban is, írásaimban foglalkoztam.

Hadd mondom el, mit is félálmodtam valamelyik éjjel. Évával, régi barátommal találkoztam a Mártírok útján. „Én a maga helyében felakasztanám magam" — mondta ő tömören. „Miért?" — kérdeztem én meglepetten és hebegve. „Mert hiába ír akármit is, akármilyen hibáról is, minden marad a régiben. Hogy bírja ezt elviselni?"

Úgy döntöttem, hogy inkább nyelvet tanulok ahelyett, hogy éjszakáról éjszakára, félálmomban, ilyen rémítő látomásaim legyenek. Dehát még így sincs minden rendben körülöttem. Félálomban magnó duruzsolja fülembe a nyelvleckét, és én nem tudok teljes koncentrálással odafigyelni. Mindig arra gondolok, hogy be kellene táplálni a magnóba másféle szövegeket is, persze magyarul. Például ilyeneket: *„Nem teszem a rothadt gyümölcsöt a zacskóba, nem szeretném a kedves vevőt megkárosítani." „Parancsoljon uram, nálunk mindig meleg az étel és előzékeny a kiszolgálás." „Én tudom, hogy mi a tisztességes kereskedelem, a mi üzletünkben nem érheti csalódás a vásárlót."* És így tovább, mindenfélét mondana a magnó, ami éppen aktuális.

Futna a magnószalag lámpaoltástól reggelig és diszkrét halksággal szólna mindazoknak a fülébe, akiket illet, mindaddig, amíg a leckét meg nem tanulják. És akkor végre én is nyugodtan átalszom majd az éjszakáimat, hipnopédiás nyelvtanulás nélkül...

Földes György

A FŐNÖK HANGULATEMBER

– Na... Milyen hangulatban van az öreg?

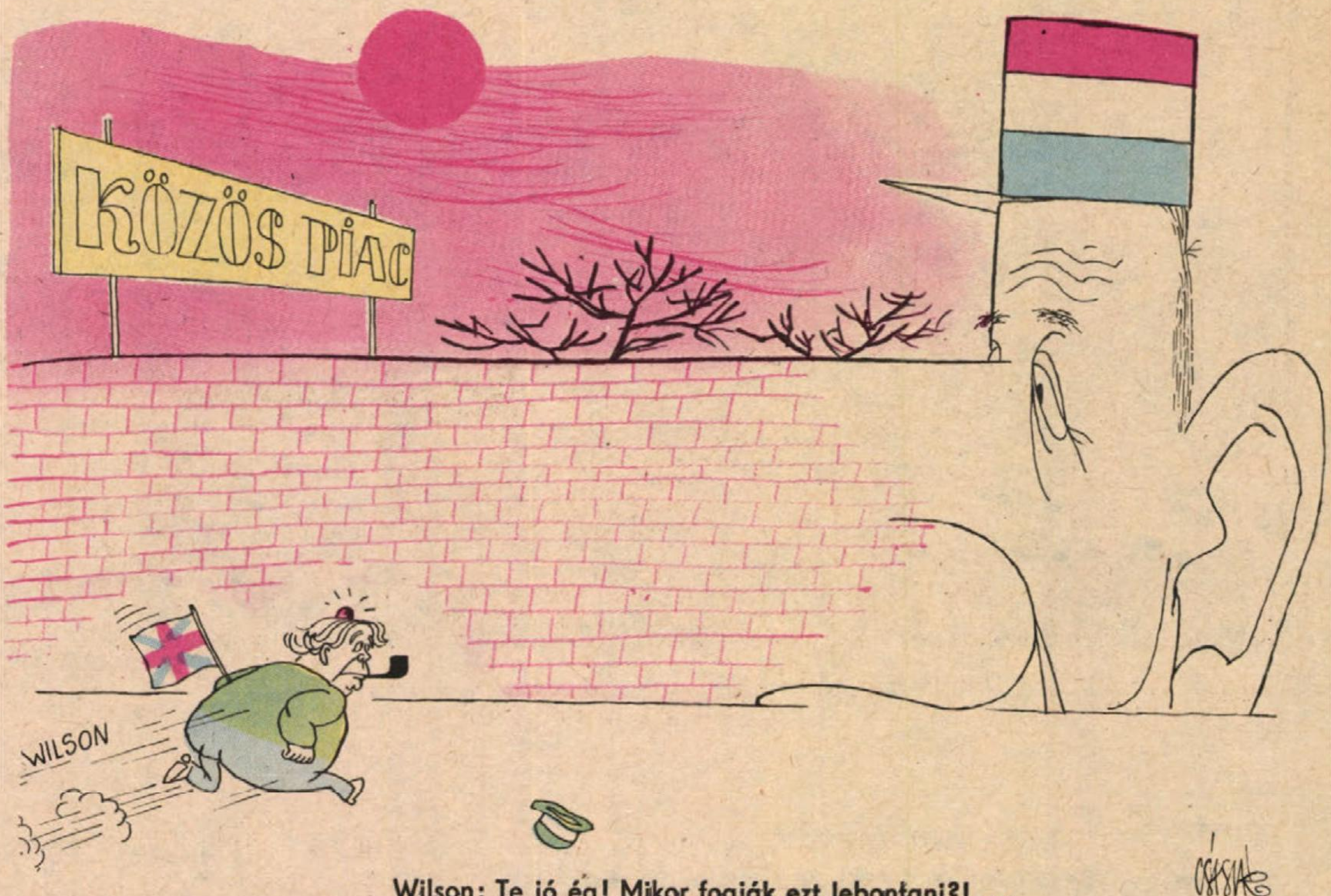
KÍNOS HELYZET

– Esküszöm önnek, asszonyom, a gyerek nem az enyém. Én most vagyok először ezen a bolygón!

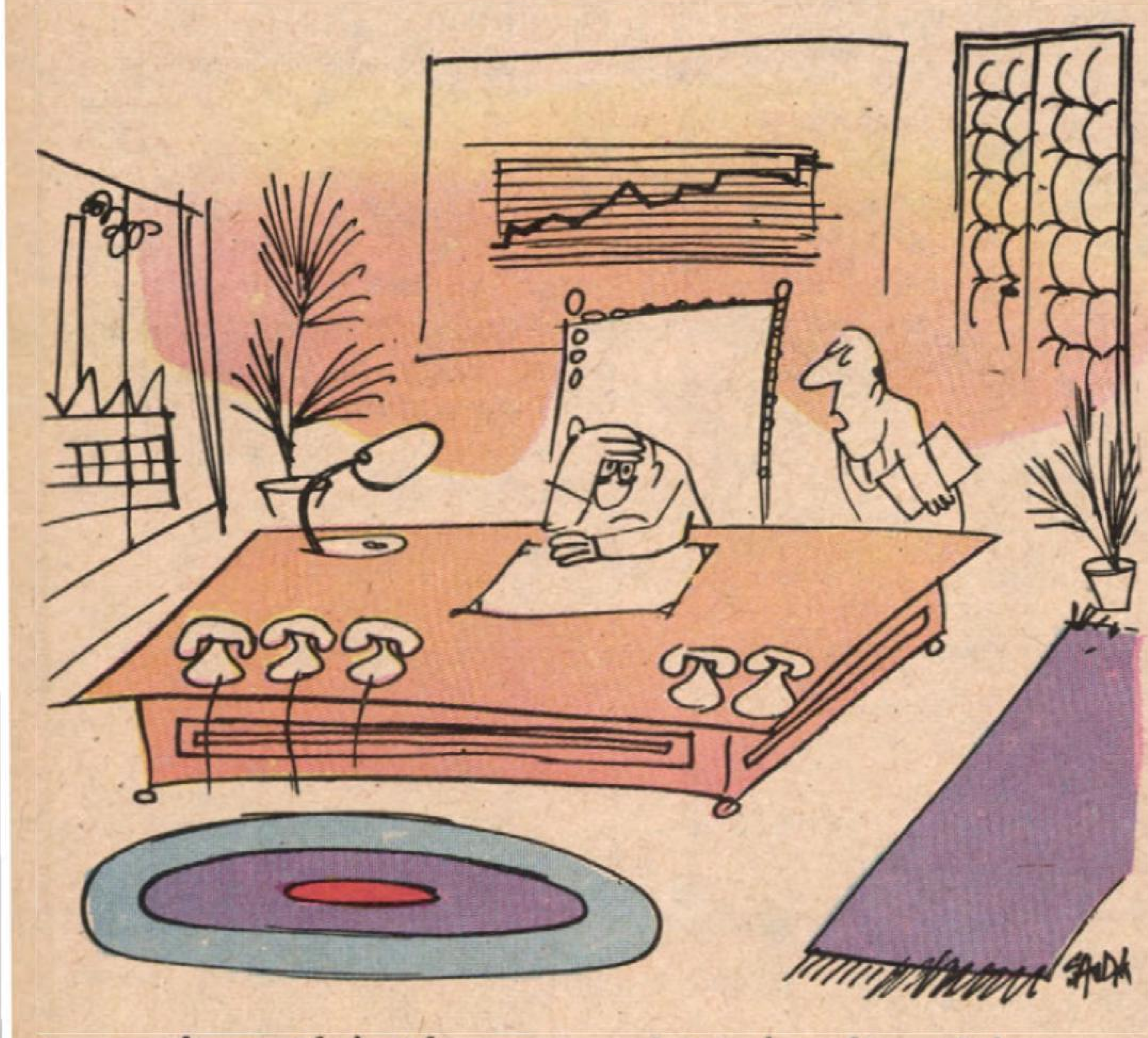
A FAL...

Császár Tamás rajza

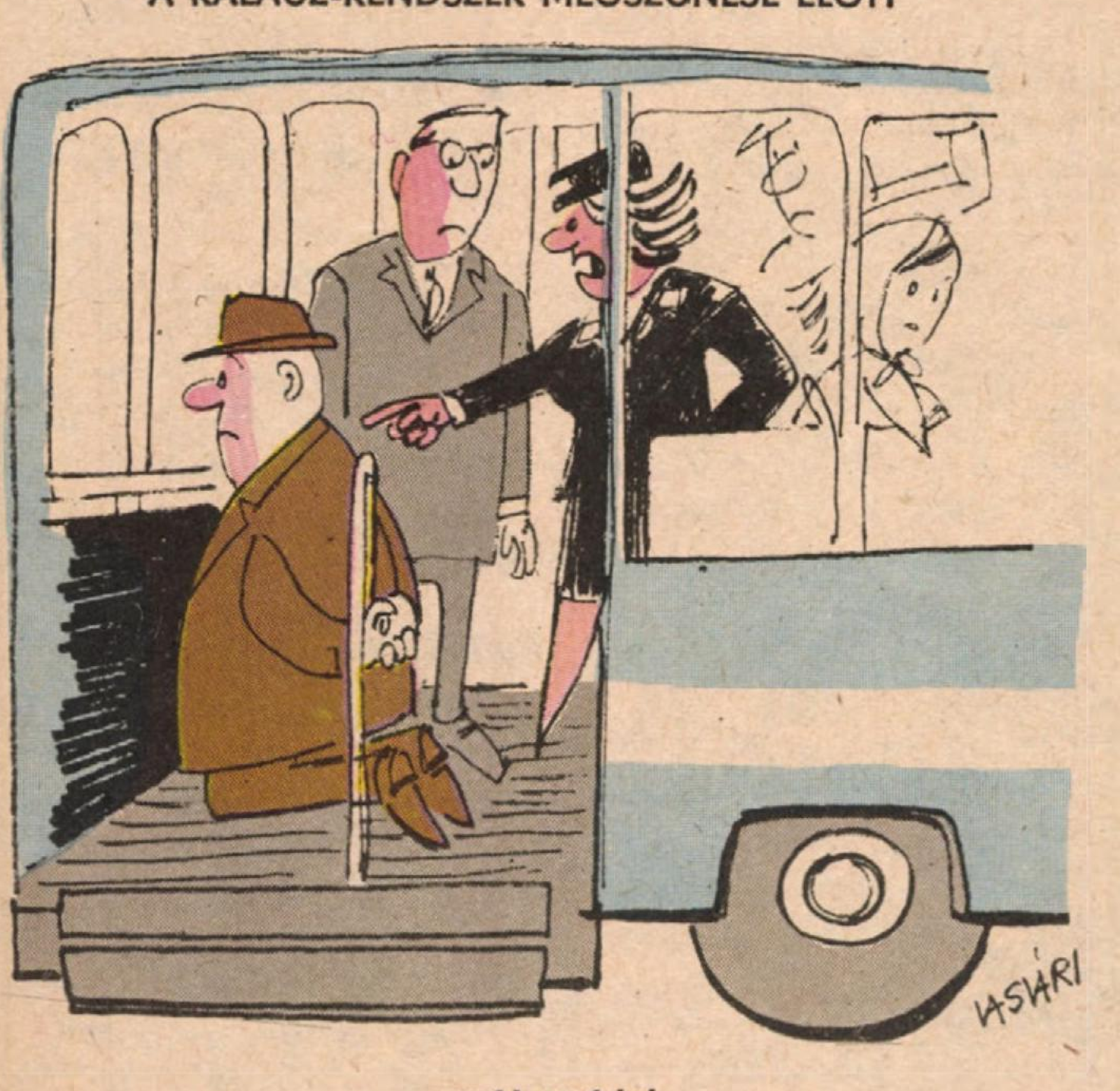
Wilson: Te jó ég! Mikor fogják ezt lebontani?!...

ÜZEMI KOSZT

– Igazgató kartárs, ma megint tarhonyát eszünk...

A KALAUZ-RENDSZER MEGSZŰNÉSE ELŐTT

Hattyúdal

ÁRUBEMUTATÓ

A napokban mélynyomású, színes, jázmin illatú meghívót kaptam, amelyben felkértek, hogy jelenjek meg az albertfalvai reprezentatív kiállítási nagycsarnokban, ahol bemutatják iparunk új termékeit. Mondanom sem kell, hogy kíváncsian rohantam a helyszínre. A pavilon bejáratánál aranysujtásos, egyenruhás portás üdvözölt. Mindjárt megkérdeztem tőle: hol lehet vásárolni ilyen szép portásruhát? A fülemhez hajolt és bizalmasan megsúgta, hogy százezer darabot rendelt belőle a hondurasi külkereskedelmi minisztérium. De mi egy portásruhával kevesebbet szállítunk, mert ezt az egy darabot egy utazó ügynökünk, élete kockáztatásával szerezte meg a kollekcióból. Megköszöntem a felvilágosítást, aztán beléptem a hatalmas kiállítási terembe, ahol iparunk száz új csodájában gyönyörködhettem.

Óriási sikert aratott a meghívott vendégek előtt a Damjanich utcai „Apolló" rolókészítő Ktsz különleges rolóhúzója, amely a sötétben mélylila színben foszforeszkál, így nem kell tapogatózva keresgélni. Rögtön rendelni akartam egy garnitúrát, de a kiállítás igazgatója közölte, hogy 1985-ig 700 000 rolóhúzót szállítunk Nyugat-Bengáliába, így a hazai igényeket csak később lehet teljesíteni. A pesterzsébeti „Lemondás" Ktsz kiállítási részlege előtt boldogan felkiáltottam: „Ez igen!"

Ámultan néztem a Ktsz új termékét, a rendkívül szép kivitelű kompótos tálat, amely éjszakára függőágynak is átalakítható. Mivel a jövő hónapban lesz huszonöt éves jubileuma, hogy a menyasszonyommal jegyben járok, gondoltam, meglepem őt egy ilyen csodával. De az igazgató elnézést kért és hangsúlyozta, hogy ez csak mintapéldány. A legközelebbi években exportkötelezettségeinket kell teljesítenünk. Ugyanis a Bahama-szigetcsoport félmillió példányt rendelt a keresett cikkből.

Be kell vallanom, hogy férfi létemre sírva fakadtam, amikor megpillantottam a lajosmizsei „Szentimentál" Kendertiloló Ktsz alkotását, az ultramodern infrasugarakkal működő palacsintasütőt, amely egyetlen mozdulattal éjjeliszekrénnyé alakítható át. Keserűen suttogtam magam elé: „Ebből sem vásárolhatunk mi magyar állampolgárok." Ám az igazgató sugárzó arccal közölte:

— Még az idén megjelenik a belföldi piacon. Így örömmel állunk a kedves vevők rendelkezésére.

— Jól hallottam? Olyan nagy tételben gyártják, hogy exportra is jut elég, és marad belőle a hazai fogyasztónak is? — kérdeztem izgatottan.

Az igazgató kicsit zavartan mormolta:

— Ez még nem exportképes áru. Ugyanis palacsintasütőnek egy kicsit szálkás, és amikor éjjeliszekrény, időnként kilóg belőle a palacsinta tészta. De a hazai fogyasztóknak ez is jó lesz...

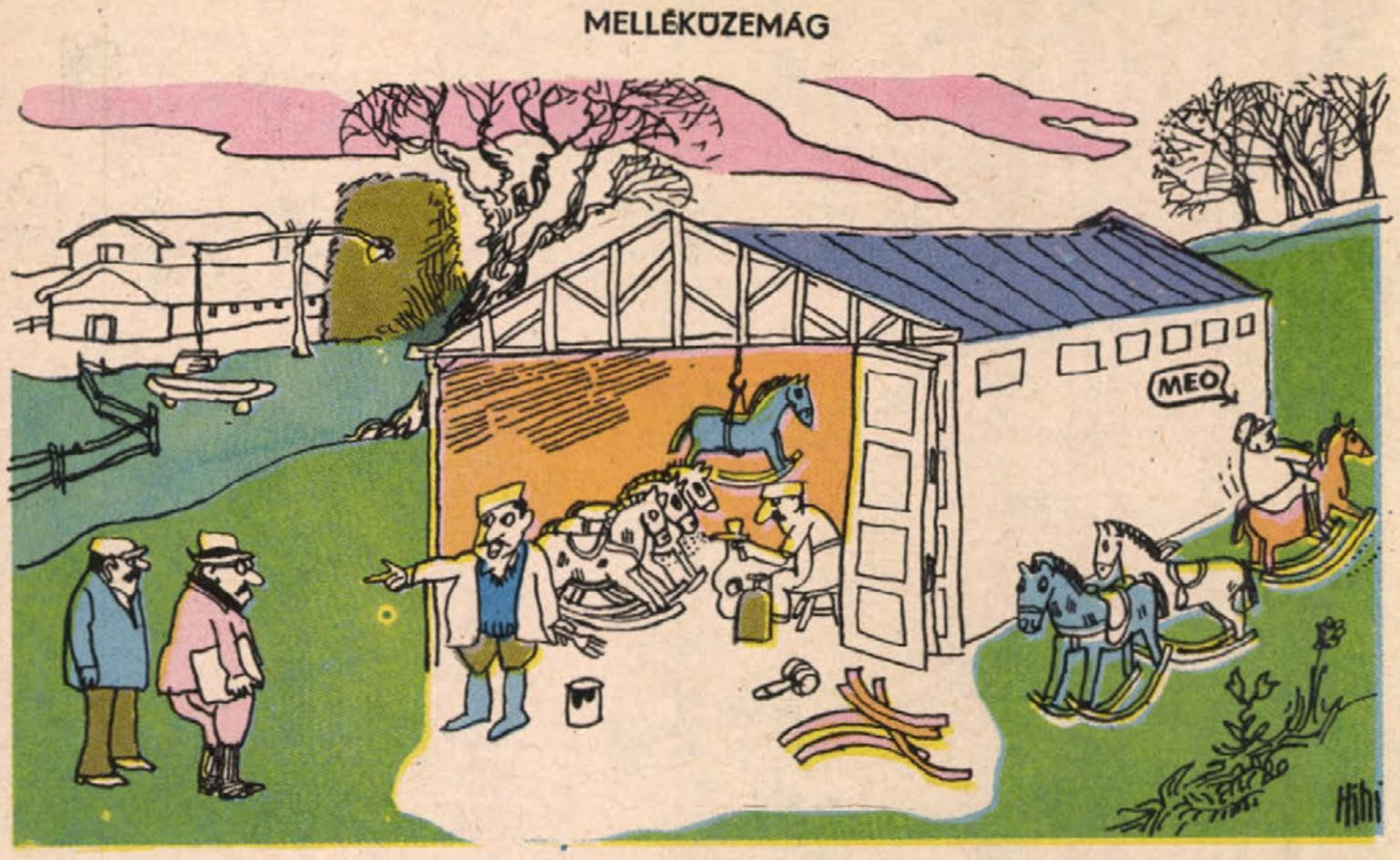
Galambos Szilveszter

ROMANTIKUS LÉLEK

– Csak akkor fogadom el, ha lopta.

MELLÉKÜZEMÁG

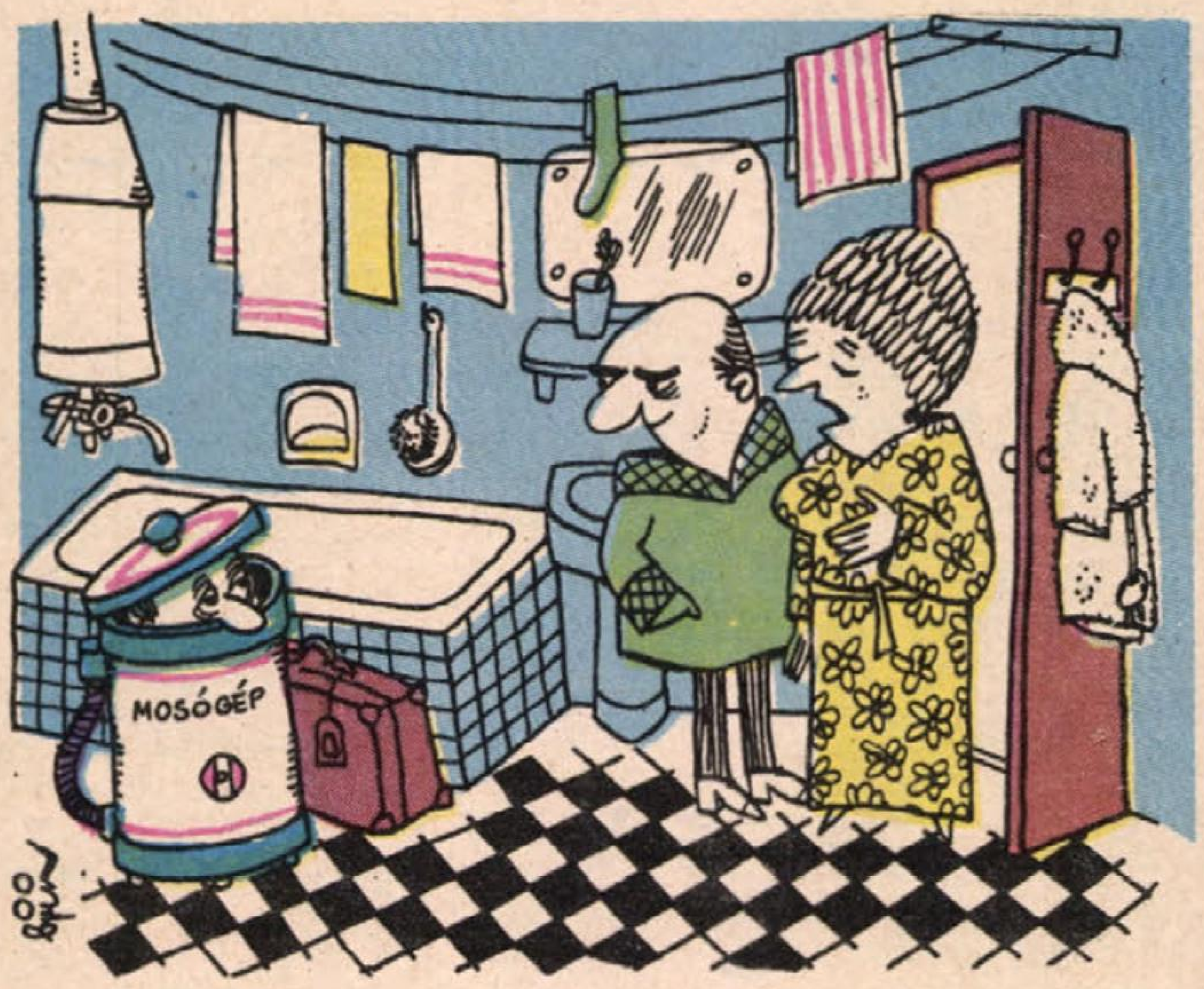

– Az istálló hátrább van. Ez itt a hintalókészítő részleg...

AZ ÁLLATBARÁT

MÉG EGY ÚJ ALBÉRLŐ

– Legfeljebb ezentúl majd a Patyolatban mosatunk...

HÚSVÉT UTÁN

– Mégsem kellett volna indián-felszerelést venni a gyereknek...

TALÁLKOZÁS AZ ISMERETLEN OLVASÓVAL:

ELŐLJÁRÓBAN

Kocsis Géza szegedi olvasónk írta: „Azt hiszem, hogy amikor a kis közleményt leadták, nem sejtették, hogy milyen palackból húzzák ki a dugót: A közlés, az ismerkedés, a panaszkodás és a feltűnés vágya hatalmas szellem, most aztán győzzenek megbirkózni vele..."

Kocsis Géza kissé kajánkodó soraiban sok az igazság. Ha nem is „százezerszámra" kaptuk a meghívást, mint azt Dénesfalvy József soproni tanár jósolta, de azért nem panaszkodhatunk. Meg kell jegyezni, hogy a lapban csak azok neveit közöltük, akiknek meghívását március harmadikáig megkaptuk. Az ezután nagy tömegben érkező levelek feladóinak nevét nem írtuk meg, mert nem szerettük volna, hogy lapunk hasonlatossá váljék egy telefonkönyvhöz. Így aztán kissé indokolatlannak, bár mindenképpen kedvesnek érezzük Szollár János veszprémi olvasónk levelét: „...A felhívásra nem jelentkeztem »túl nagy lesz a felhajtás« felkiáltással. Aztán láttam, hogy nem is olyan sok a meghívás, és ami ennél súlyosabb, Veszprémből egyetlen ember sem jelentkezett. Nagyon restellem a dolgot és szeretném megmenteni városom becsületét, azzal, hogy őszinte szeretettel meghívom munkatársukat..." Hát, ha csak ezen múlik: Veszprém „becsületén" nem esett csorba, mivel — ha jól számoltam — az áldozatkész Szollár Jánoson kívül, még hatan ajánlották fel vendégszerető otthonukat és kávéjukat. Egyikük — Zámbó Istvánné — azt is megkérdezte, hogy munkatársunk az Amigót, Omniát, vagy esetleg más kávéfajtát kedvel-e.

Több kedves olvasónk tréfás rímekbe szedte meghívóját. Közülük idézem Keller Jánosné versikéjét, aki stílusosan a XIII. kerületi Mosoly utcába hívta e sorokkal munkatársunkat:

Ludas, te drága
hívednek
árva szíve
tárva
az örömtől dagad,
érezd Magad
meghíva tőle:
keze
tollat ragad,
rímeket farag,
ám harag
ne legyen belőle,
s ne szórj átkot
e dőre nőre,
hogy tőle
ilyesmi ered,
s e verstől
okos fejed
búbján a haj
égnek mered!...

Nos, „okos fejemen" a haj valóban égnek meredt, hogy rímbe tegyem köszönetem, de nekem szegény fejemben, nem terem ily remek versezet.

Külön örömet jelentett, hogy több külföldi olvasónk is meghívott bennünket egy feketére. Mészáros Leó Csehszlovákiába invitált: „...Megbocsáthatatlan udvariatlanságnak tartanám, ha legalább meg nem próbálnám munkatársuk meghívását..." Frau Maria Kauffmann Bécsből, 100 golyóstollat ajánl fel egyik kollegánknak, (az ő szerénysége és az én irigységem nem engedi, hogy nevét közöljem), hogy továbbra is jó cikkeket írjon. Julius Gyalókay — szintén Bécsből — már egy teljes hétvégére hívja munkatársainkat, csakúgy, mint Madame Violette Nicole, aki svájci otthonába invitálja azt a munkatársunkat, aki éppen arra jár.

Álszerénység lenne nem elismerni, hogy szerkesztőségünk valamennyi dolgozójának jólesett e sok kedves meghívás, még akkor is, ha azoknak csak egy csekély hányadát állt módunkban elfogadni. Köszönjük valamennyit, azokét is, ahová eljutottunk és azokét is, ahová a továbbiakban is csak lapunk jár vendégségbe. És ígéretünkhöz híven a következő hetekben beszámolunk néhány ilyen kedves találkozásról, mely számunkra többek között azt a tanulságot is jelentette, hogy a téma nemcsak az utcán hever, hanem bőségben megtalálható olvasóink otthonában is, és még csak le sem kell hajolni érte, mert ülve, egy kitűnő fekete mellé szervírozzák...

barÁti féltés

A *minap este társaságban voltam. Későn kerültem haza. A világmegváltó nagy vitatkozástól fölzaklatva, s hogy szokatlan időben feküdtem le, világos hajnalig forgolódtam az ágyon. Álmatlanul. Mégis — hogy, hogy nem — frissen ébredtem, s csak a szokásos feketémre tértem be az eszpresszóba. Épp szürcsölgettem a duplámat, amikor beront, s egyenest az asztalomhoz esik csupa szív barátom, Lóránt, aki mellékfoglalkozásként a természetes életmód apostola.*

— Kisasszony, egy narancsitalt! — harsogja a

tömegen keresztül felém, de hogy mindenki hallja: — Anticiklonban vagyunk! A gyümölcs kompenzál. Szervusz, hogy s miképpen? — De nem várja meg, hogy válaszoljak, hanem rövid szemrevételezés után adja a diagnózist: — Fáradtnak látszol.

— Éppen hogy semmi fáradtságot nem érzek — mosolygok.

— Tipikus neuraszténiás fáradtság! — csap rám fölényesen. — Úgy érzed, hogy nem vagy fáradt, pedig valójában igenis fáradt vagy.

— Ha csak az nem üt ki rajtam, hogy nem aludtam az éjszaka.

— Pontosabban azt álmodtad, hogy nem alszol.

— Tehát szerinted aludtam?

— Aludtál bizony, csak rosszul. Nem pihented ki magad.

— Lehet — hagyom rá és hátrasimítom a hajam.

— Fáj a fejed, mi? — bólogat, kézmozdulatomat követve. — Érzed a napfolttevékenységet. Ej, ej, miért nem viselsz ilyenkor szemüveget? Napszemüveget! Sötétet és tükröset.

— Majd veszek egy sötét és tükrös napszemüveget — ígérem.

— No, és az ízületeid?

— Ízület! Ugyan! — legyintek. — Nekem nincs is ízületem.

Kopogok az asztalon, lengetem a kezem, fizetni szeretnék.

Lóránt kopogó ujjaimra dermed:

— Így remeg a te kezed?

— Nem remeg, csak sietek.

— Hiába, komám, a frontáttörés az nem játék. Sétálj ki legalább a Dunapartra és vegyél jó mély lélegzeteket.

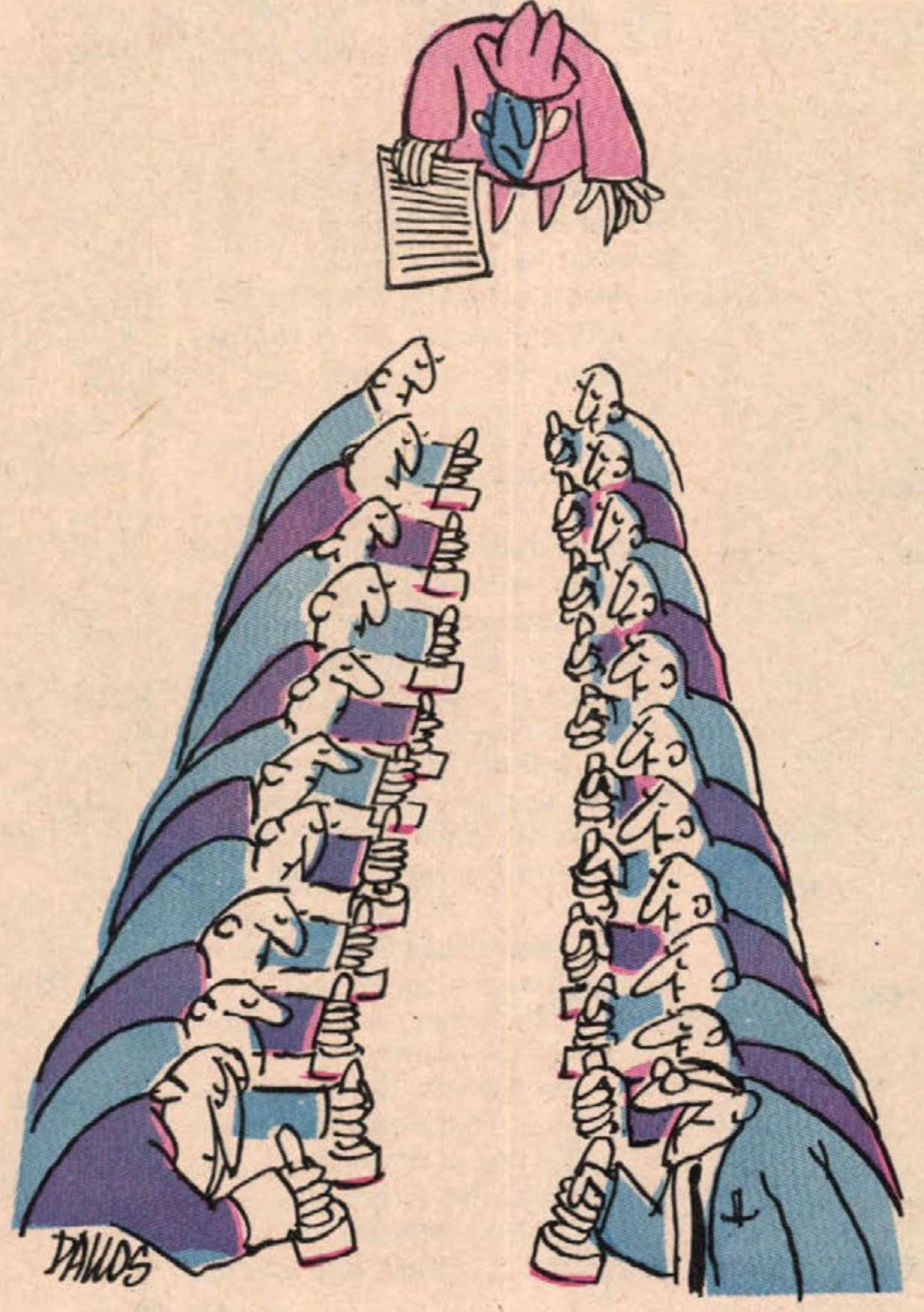
— Már indulok is — pattanok föl. — Itt van négy forint, fizesd ki a kávémat.

— Hova rohansz, te? — kiabál utánam. — Ilyenkor szoktatok az autó alá szaladni...

Talán még most is mondja a diagnózisait, sorolja egyéni gyógymódjait, harsogja intelmeit jó Lóránt barátom, én azonban már nem hallom. Rohanok. Azt se bánom, ha az autó alá.

Sólyom László

VESSZŐFUTÁS

TALÁLKOZÁS

– Mindig blamálsz a rokonaiddal!

Tejben az igazság

Olvastam, hogy az Ikarus gyár kultúrtermében „Tejbál" címmel műsoros, zenés, táncos tejtermékbemutatót rendeztek. Végül szépségverseny koronázta a nem mindennapi összejövetelt, ahol a győztes — stílszerűen — malomkerék nagyságú ementáli sajtot kapott.

Sajnos nem vehettem részt e helyes, illetve tejes kezdeményezésen, de úgy érzem, hogy a Tejbál jelentős mérföldköve lehet az alkoholizmus elleni — nem túl reményteljes — harcnak. Lehet, hogy ez fordulópont lesz, a lármás italboltok lassan elsorvadnak és üde, tiszta tejivókká alakítják át azokat. A tej népszerűbb lesz, mint a bor, a tejfel elsöpri majd a röviditalok lelkileg is demoralizált hadseregét. Ugyanazok emelgetik majd a tejfeles butykosokat, akik jelenleg még a söröskorsókat emelgetik. S azok vedelik majd a pasztőr tejet, akik most a pálinkaivás bajnokai.

Láthatunk majd a tejboltokban szomorú tekintetű, fejkendős asszonyokat, akik karjukon síró gyermekükkel, hiába kérlelik a joghurttól tántorgó férjüket a hazamenetelre.

— Gyere haza, apjuk, elég legyen már a tejfölből, túróból, minden pénzed rámegy és otthon rongyosak a gyerekek!

A férj szájából az aludttej illata csapja meg az asszonyt.

— Eredj innen, asszony! Én keresem a pénzt, én iszom el! Még egy tejbedarát! — kiáltja rekedten a csapos felé.

A többiek vigasztalják az asszonyt.

— Ne hallgasson rá, kefír beszél az urából!

Nyilván lesznek savószemű, tejfelesképű sihederek, akik alaposan felöntenek a garatra a Mackó sajtból és vadidegenekhez lépnek:

— Magyar ember vagy? Mondd, hogy hajrá OMTK!

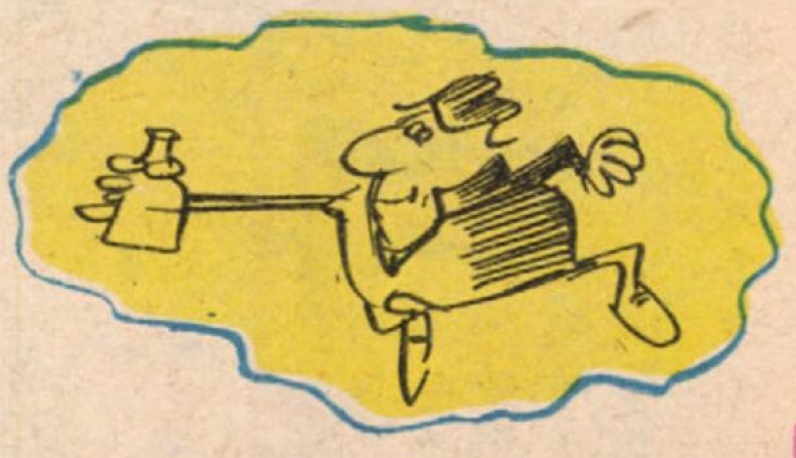
A tejitalbolt járdáján egy asszony sápítozik.

— Először a művezetőnek fizettek egy rundó tejeskávét, azután sorra rendelték a tejberizst, nincs már ilyenkor megállás!

Néhány, zsendicétől eltompult vendéget, a Tejelvonó Intézetbe szállítottak, a visszaesőket pedig tejelvonó kúrára írták ki.

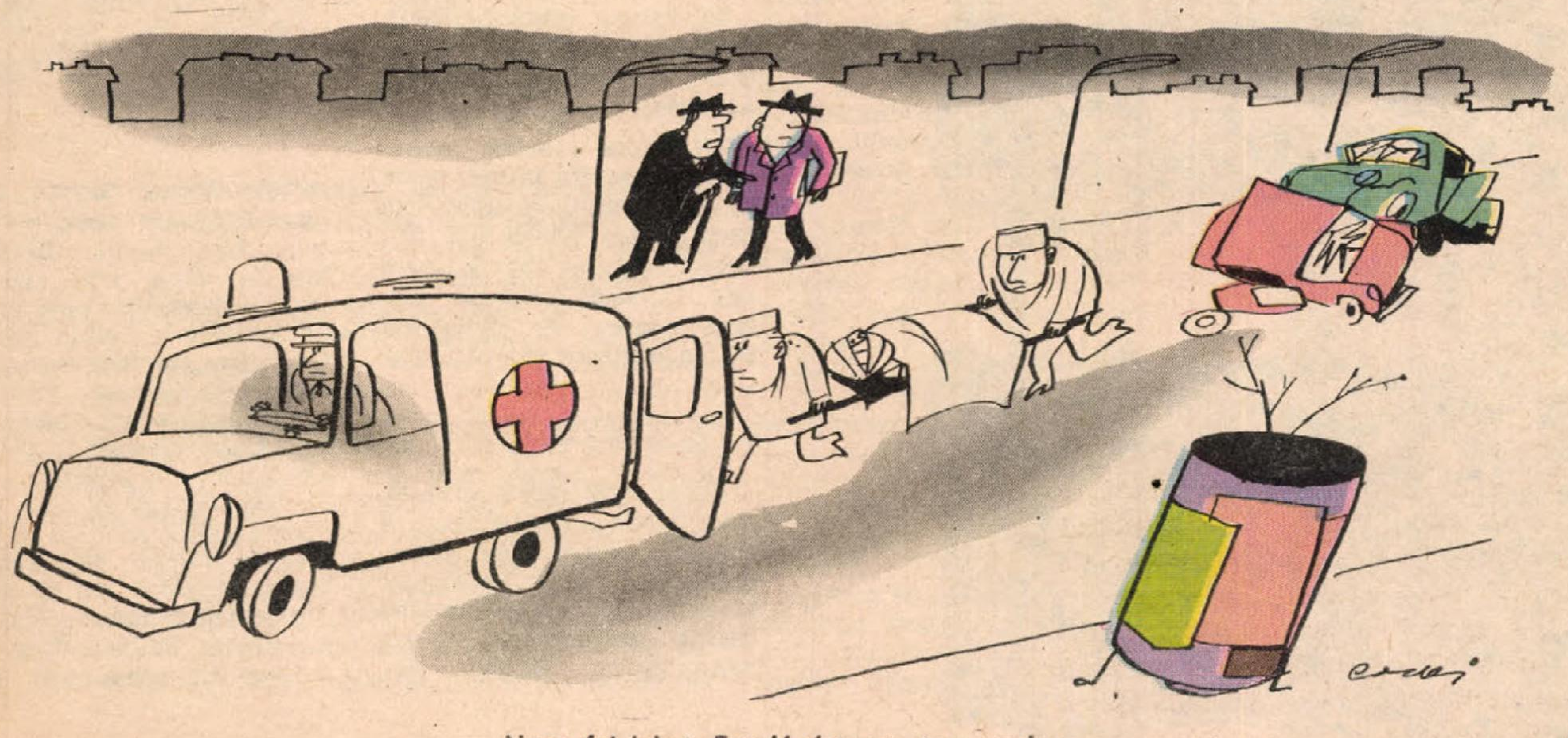
Mi jöhet még? A helyzet súlyos. Talán nem ártana ezeket a hangoskodó, a dolgozók megérdemelt nappali pihenőjét zavaró tejboltokat a mellékútvonalakra kitelepíteni és helyükbe üde, tiszta, gyógyborokat, vagy vitamindús pálinkákat árusító helyiségeket létesíteni. Még nem késő! Mi idejében szóltunk!

Tardos Péter

IRIGYSÉG

Erdei Sándor rajza

– Nagy fej lehet. Egy lépést sem tesz gyalog.

TAVASZVÁRÁS

– Tudod, már alig várom, hogy egy kicsit jobb idő legyen. Végre miniben járhatnék...

A BIBLIAI HIÁNYCIKK

... Az első felvonáshoz minden megvolt már. Ott állt a színhelyen a komfortos Paradicsom; és kik az új darabunkban a három főszereplőt játsszák majd: az embereknek ősei. Az ismert házaspár és persze az aljavaló kígyó az ágon fentről akárcsak egy inga leng.

Tíz perc múltán el kell már hangzani pár szónak, mely kalandjait a jövőnek megszabja majdan és e színdarabból ágaz el a rossz s a jónak ezer ténye ... A futószalag indulhat! Szót emelni most épp a kígyónak kellene. Hadd legyen sok viszály, mert Évának almát kínál!

De baj lett ebből nem kevéssé mivelhogy a rendezésből kimaradt egy fontos cikknek jelenléte! S mert elsikkadt: sok-sok zűr történt a nőnemmel ... Mert ezer bökkenőtől menekszik a férfinépnek ősatyja, ha akkor éppen az Édenben pirul a szép alma ... plusz egy pirula.

Bedő István

SZNOB

MEGLEPŐ FORDULAT

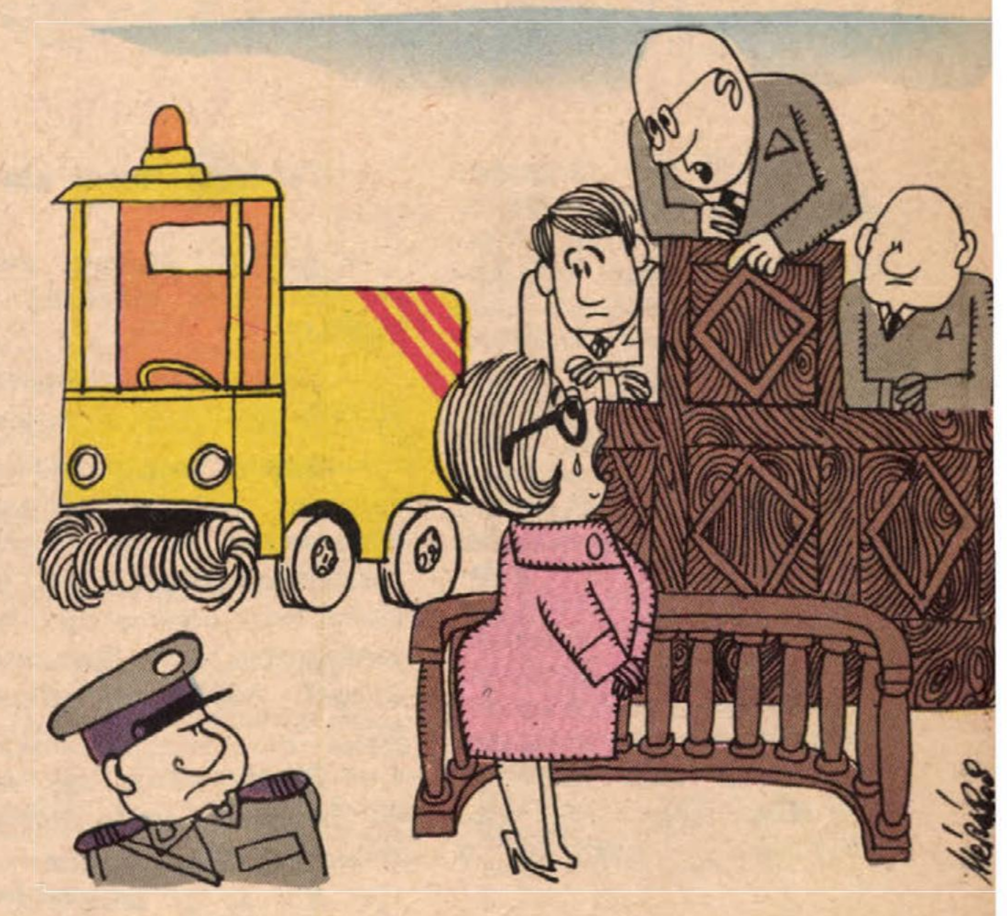
– Te még itthon vagy? Azt mondtad, hogy Svájcba utazol.
– Eredetileg úgy volt, de másodfokon pénzbüntetésre változtatták...

VILÁGŰR KORSZAK

– Drágám, melyik a kedvenc galaktikád?

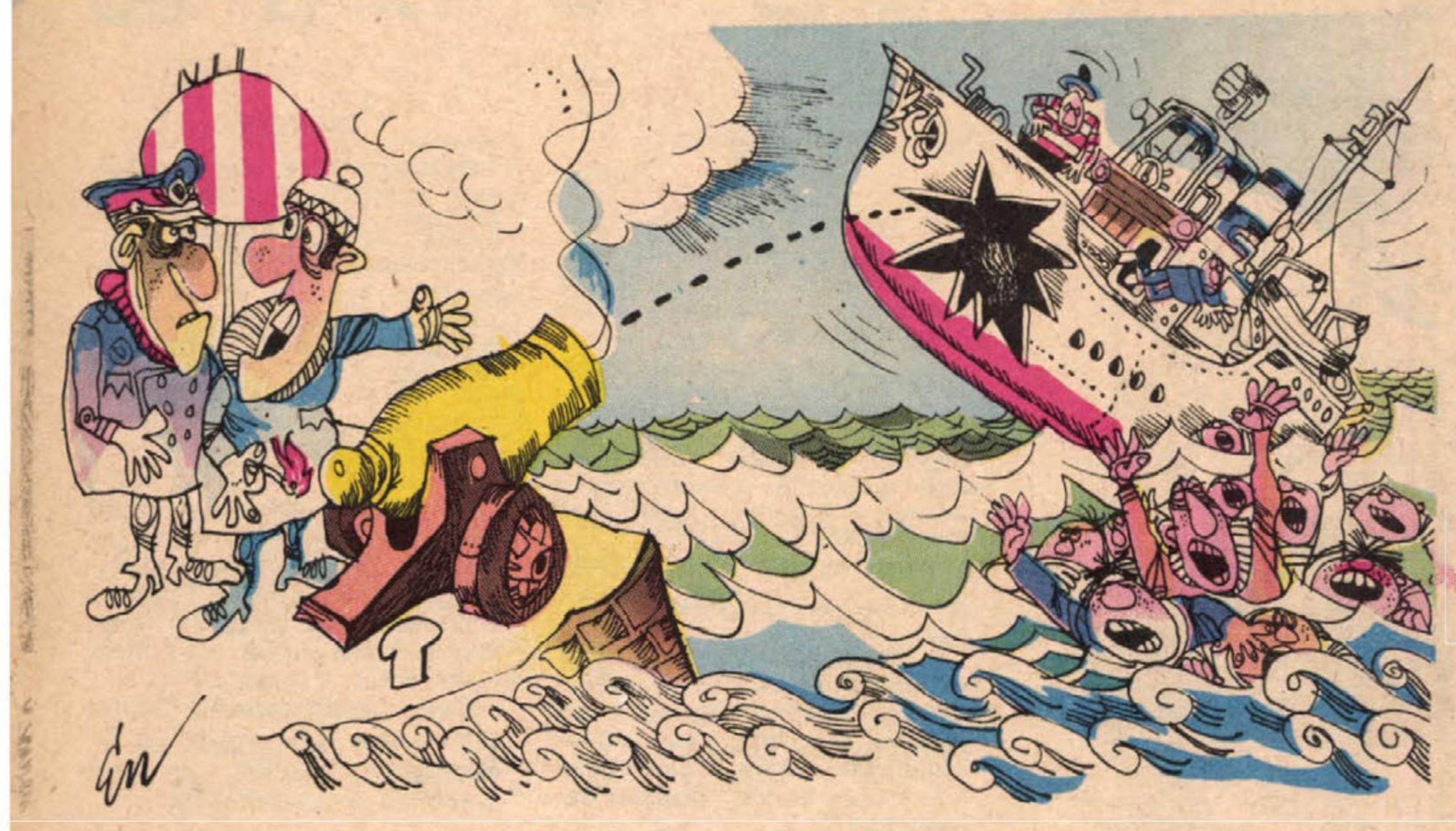
JOGTALAN KOCSIHASZNÁLAT

– Mit tud a mentségére felhozni?
– Otthagyott a bejárónőm!

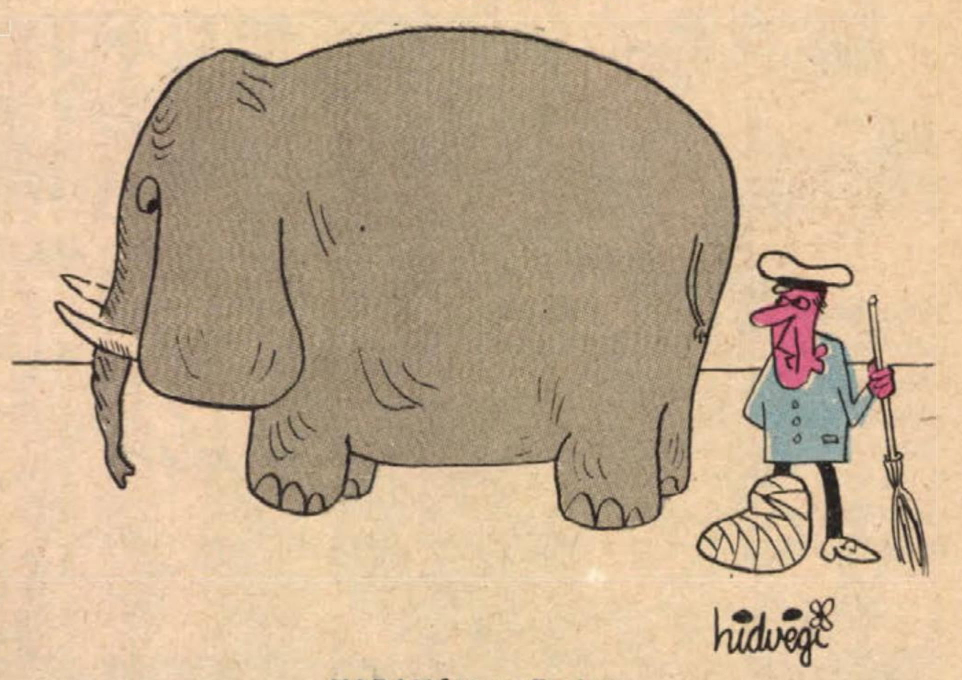
A VIHARÁGYÚ

Endrődi István rajza

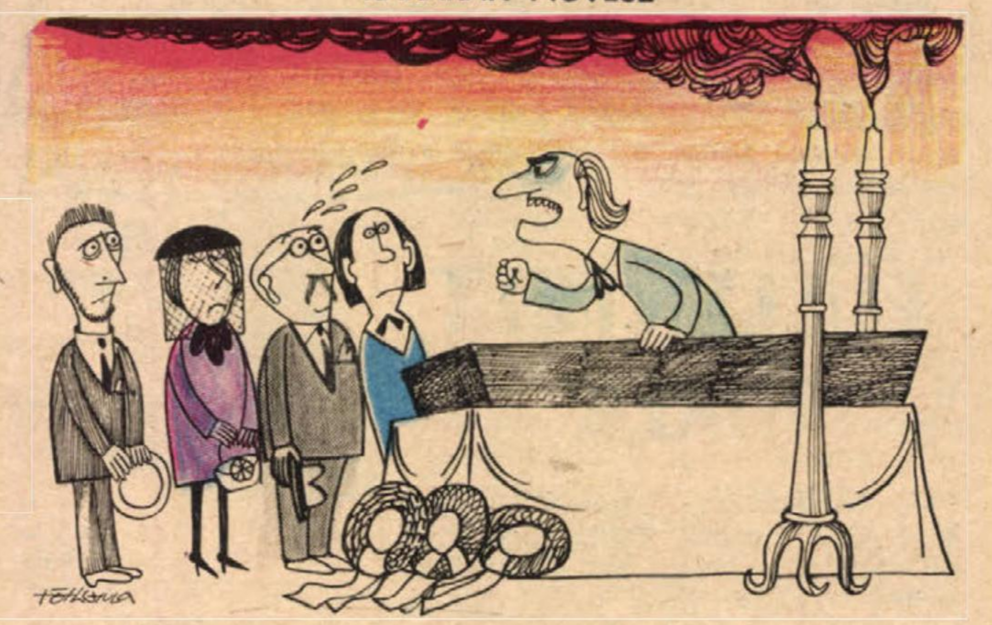

– Csak a közelgő vihart akartam jelezni nekik! ...

VESZÉLYES SZAKMA

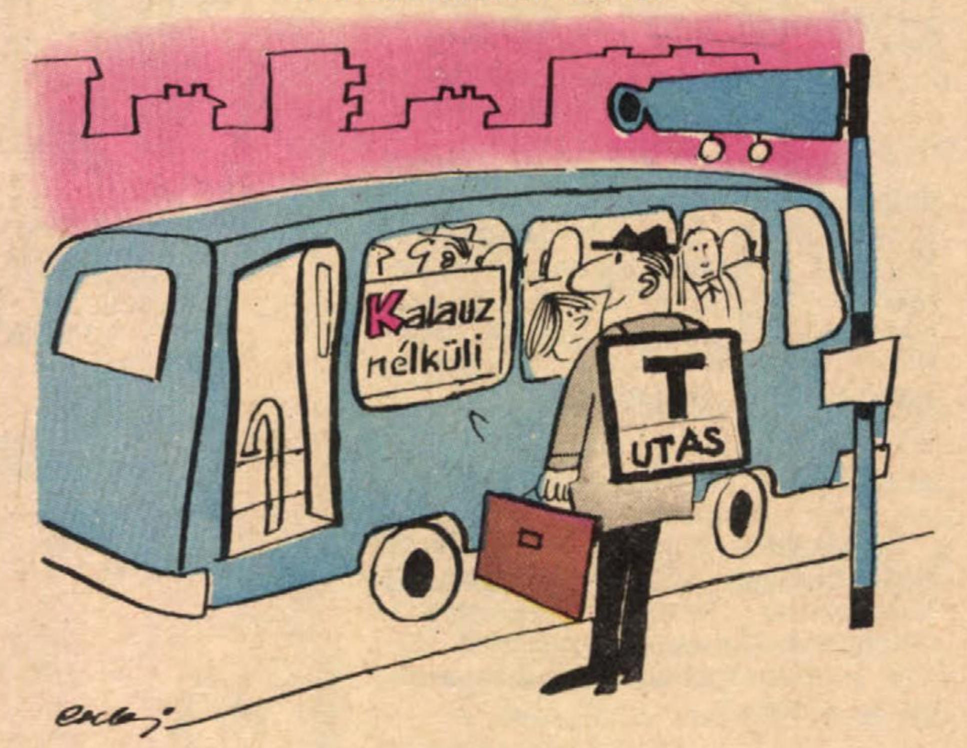

KARAKÁN MŰVÉSZ

– Azért sem hagyom beskatulyázni magam!

MINDEN KEZDET NEHÉZ

FIGYELMESSÉG

MIKSZÁTH KÁLMÁN:

BARNUM MACSKÁI

A Barnum amerikai ritkaséggyűjteményében volt állítólag egy olyan macska, melynek szemlencséje annyira nagyította a tárgyakat, hogy szegény pára nem merte az egeret megfogni, mert olyan kolosszus alaknak látszott neki, mint egy bivaly. Barnum aztán bejárta a világot, még egy másik macskát is szerzett hozzá, annak a szemlencséje viszont annyira kicsinyítette a tárgyakat, hogy a cica a medvével, a híres „Bob"-bal játszogatott s erőnek erejével hömpölygetni akarta a porban, mint egy picike gombolyagot.

A két macska így is nagy különlegesség volt, de még ennél is furcsább lett volna, ha ez a két macska véletlenül egy macskává változik, aztán az egyik szeme nagyított volna, a másik kicsinyített volna.

Hogy mi lett volna akkor, no már arra Barnum is kíváncsi volt, újra nyakába vette a világrészeket és keresett egy ilyen macskát.

De nem talált.

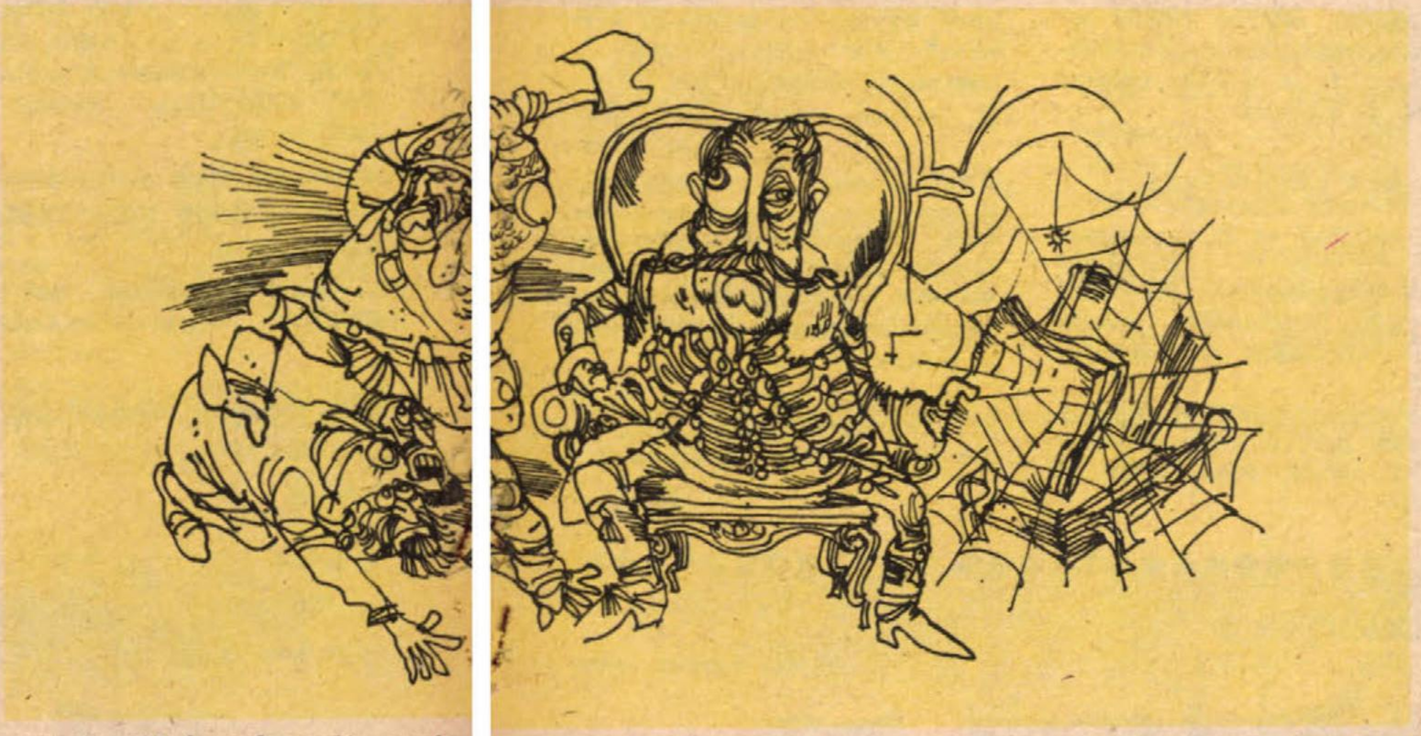
Olvastam egyszer effélét, de képtelenségnek tartottam. Ostobaság! Humbug az egész.

És mégis, mintha valami ehhez hasonlót látnék most. T. i. a nagyító és kicsinyítő szemet ugyanazon egy fejben. Csakhogy ez a fej nem egy macskáé, hanem egy igen tisztes és hatalmas fej: a magyar társadalomé.

A NAGYÍTÓ SZEM

Ez az értékesebb szemed, magyarom. Leginkább a tükörbe nézesz vele, a történelembe, hol óriásinak látod magad. Mikor az első csatát megnyertük negyvennyolcban, fennen lármázott a közvélemény: „Ne álljunk meg addig, míg Ausztriát is be nem kebelezzük Magyarországba."

És ezt mind csak a szem lencséje teszi. Így alakul át a magyar szeme. Részben már így is születik ezzel a kis nagyzással. Tele van gyömöszölve ragyogó látományok képeivel, fülbemászó legendákkal, a magyar nagyságot zengő versekkel, hogy az egész világot megvertük, hogy bedöngettük Bizánc kapuit, ami igaz is, hogy nyögte Mátyás bús hadát, Bécsnek büszke vára, ami szintén igaz, és hogy Simonyi óbester kiverte a pipája hamuját a francia trónuson. Hát talán ez is igaz. Simonyi nagy legény volt, csakhogy az az úr, akinek a trónusán kiverte a pipáját, szintén csinált egy és más említésre méltó virtusokat, jártában-keltében Marengótól Waterlooig — ezt is mindig jó volna látni az összehasonlítás okáért. Úgy, de a nagyító szem tele van

önnyel a régi dicsőség miatt. Elhomályosul minen egyéb iránt.

És mégis szép a nagyító zem. Isten áldása. Mert gyan mit csinálnál, ha ez szemed is kicsinyítő vola, magyarom? A nagyító zem legfeljebb elvezet egy icsit a valóságtól, de maasabbra; megneveli önéretedet, hatalmasabbnak, azdagabbnak mutat, miélfogva esetleg merészebb alkulusokat csinálsz, mint ellene. De ez nem nagy aj. Azaz nem mindenben aj.

A KICSINYÍTŐ SZEM

Olvasom az újságban, ogy a közönség az idegen ossz posztót jobban megizeti, mint a maga jó posztóját, hogy az idegen pansot szívesebben issza, mint saját nemes borait.

Olvasom ezt, olvasom azt s mindenünnen pislogni élem a kicsinyítő szemet, nellyel a magyar a maga dolgait nézi, és hallani vélem a jelmondatot, amit a címerünk köré oda lehetne vésetni: Melius Alienum (Jobb a másé). Az irodalmi rovatban az a statisztikai rovat áll, hogy Magyarországon egy-egy Ohnet-könyvből több fogy el évenként, mint az egész magyar szépirodalomból.

Ez bizony rossz szimptóma. Mutatja a nívó sülyedését. Valóságos rejtély. Mert ha Ohnet műveit veszik, azoknál harmadrangú íróink is különbeket írnak, miért nem veszik azokat? Ha azonfelül Ohnet-t is vennék, meg lehetne érteni: Nagyobb a fogyasztás a termelésnél, punktum. Ámde az Ohnet-kaliberű magyar írókat névről se ismeri a magyar közönség. Még nem volna annyira feltűnő, ha Tolsztojt kapkodnák, Csehovot vagy Kiplinget: az igazgyöngyöt, az osztrigát, meg a datolyát, végre is onnan szerzi a publikum, ahol terem, itthon az nincs, de miféle bohó ember lenne az, aki például a faggyúgyertyát Londonból hozatná?

Ez az! Ez a rossz szimptóma. Eddig csak az apathia ellen panaszkodtunk. De ez nem az a baj. Új betegséggel állunk szemben, mely kizárólag a literatúra magyar voltát érinti.

Nem ritkaság, hogy így szól egy-egy hazánkfia:

— Egyáltalában nem olvasok magyar könyvet.

Valamelyiktől megkérdeztem egyszer, hogy mi ennek az oka. Az illető gondolkodott kissé, mintha meghökkent volna, aztán vállat vont.

— Isten tudja — felelte. Nem tudom miért. Csak nem kell. Azt hiszem, úgy valahogy, amint nem kell az embernek a saját felesége.

No persze! Hogyne! Mert jobb a másé. Még akkor is, ha szebb az övé. Van ez így imitt-amott, de az egész társadalom mégse lehet ilyen, mert akkor egyszerűen kicserélnék asszonyaikat a férfiak. Holott a mi társadalmi kortünetünk kicsi kivétellel az egész közönségen látszik.

Egy írónk egyik beszélye alá valami ismeretes angol nevet írt; a beszély roppant tetszést aratott, de mikor kisült, hogy magyar íróé, megszűnt a láz.

Ilyen a kicsinyítő szem!

A legveszedelmesebb szembetegség. Isten csapása; vakságnál rosszabb. Mert mindent liliputinak, satnyának látni, ami kedves lehetne, rosszabb mint semmit se látni. Szegény magyar! Hite a saját hivatásában megtörik, önbizalma csökken, nem tudja magát kiismerni.

NAGY CSALÁD

FÜLLENTETT HÍREK

A Barbofizikai Intézet érdekes kísérlet-sorozattal foglalkozik. Ki akarják tenyészteni azt a fodrászfajtát, amely nem tárgyalja ki magánügyeit a vendég feje felett. Szóba került az Ügyeletes Köszönő feltalálása is, aki az üzletbe belépő és onnan távozó vendégnek azt mondaná, hogy „Jó napot".

*

A Budapesti Autóklub tervet dolgozott ki a nyári Balaton menti autóforgalom új szabályozására. Eszerint a vasúti sorompókat keresztbe állítják; az autók előtt szabad az út, a vonatok fogják megvárni, amíg a síneken keresztbefutó kocsik elhaladnak.

*

Kőbányán rövidesen elkészül az Első Magyar Alapkőgyár. Az új létesítmény alapköveket gyárt, amelyeket ünnepélyes keretek között letesznek, majd fölöttük semmi se történik.

*

A kalauznélküli közlekedés mintájára számos egyéb intézmény is bevezetni kívánja a „nélkülit". Futballpályákon megkezdődnek a labdanélküli meccsek. A csapatok szabályosan felállnak, a bíró fütyül, a játékosok futnak a nemlétező labdával. A góllövés úgy történik, hogy a csatár becsületszóra kijelenti: beletalált a hálóba.

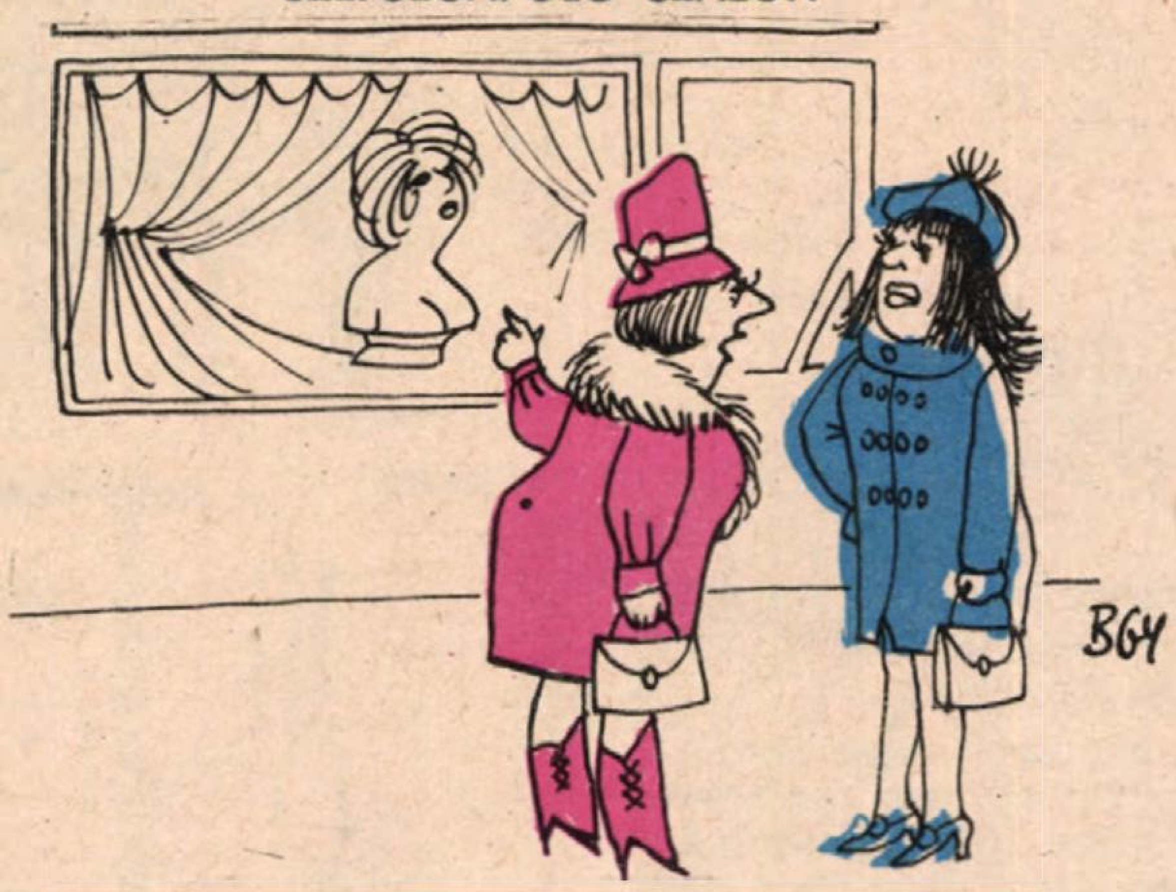
*

Kopasz Imre, a Szelencegyár 58 éves igazgatója visszaadta nyereségrészesedésének felét, mert úgy érezte, hogy túlzottan dotálták. Tettét teljesen beszámítható állapotban követte el. Az orvosok most azt vizsgálják, nem valamilyen gyermekkori trauma okozta-e nála a krízist.

(sz. d.)

SZÉPSÉGÁPOLÓ SZALON

– Te most jössz, vagy már mész?

VÉGSŐ FENYEGETÉS

– És megmondlak a Biztonsági Tanácsnak!

EZT OLVASTAM

1

SZUPER-MEMÓRIA

Meghökkentő cím a Magyar Nemzetben: *„Kisdiákok emlékeznek 1919-re"*.

Hát ezt meg hogyan csinálják? Én bizony idestova huszonöt-harminc éve kinőttem a kisdiák-korból, de — mit tegyek? — nem emlékezem 1919-re, lévén akkor éppen mínusz tízéves. Legföljebb *megemlékezem róla.*

UTAZÓ ORSZÁGOK

A Tanácsköztársaság kikiáltásának ötvenedik évfordulóján lezajlott nagy ünnepségről jelentette egy hír: „Az ünnepségen részt vettek *a hazánkban tartózkodó baráti országok* delegációi."

Vajon ezenközben mi lehetett az éppen hazánkban tartózkodó országok területén? Világűr?!

SZÁNTSON A TÉVÉ, VAGY LÖKJÖN?

Az Élet és Irodalom egyik cikkéből: *„A rádiót akkor nem fogja lelökni a televízió az elektronikus Pegazus hátáról, ha az új reneszánsznak mindkét egyenértékű területét a maga számára jobban felszántja."*

Szóval, ha a televíziónak nem sikerül a maga számára jobban felszántania az új reneszánsz két egyenértékű területét, akkor bosszúból lelöki a rádiót az elektronikus Pegazus hátáról. Világos, nem?

JELENTÉKTELEN TÉVEDÉS

Érdekes fordulat egy futballmeccsen: „A *középcsatár* ráfutott a beadásra, aztán átlépte a labdát, és Németh Miklósnak már csak az volt a dolga, hogy a kapuba rúgja."

Képzelem, milyen dühös lehetett a szerencsétlen középcsatár, akit a labda helyett rúgtak a kapuba.

EGY LEZUHANÁS TÍZ NAPJA

Egy napihírből: „Még nem tudták megállapítani, mi okozta a gép *lezuhanását, amely csupán tíz napja volt szolgálatban.*"

Ami engem illet, lezuhanást egyetlen percre sem szerződtetnék; annak soha sincs jó vége.

ILLETVE

Házassági hirdetés: „Egyetemet végzett, jó megjelenésű fiamnak feleséget keresek, csinos, *műszaki, illetve nyelveket beszélő* hölgy személyében."

Ezek szerint, ha a hölgy mérnök, elegendő, ha magyarul tud?

ŐRÜLT VOLT-E RIPPL-RÓNAI?

Az Esti Hírlapból: „Üveggel fedett *pasztellkép* következett... Felkiáltottam: Rippl-Rónai!... Jellegzetes színeire, *ecsetkezelésére* akkor is ráismertünk volna, ha nem szignálta volna a képet."

Eddig úgy tudtam, Rippl-Rónai nem volt őrült. De ha csakugyan ecsettel próbálta szétkenni a pasztellkrétát...

T. Gy.

2

„Szekcsői szoknyák, pruszlikok" című cikkében írta a Képes Újság: „Úgy örökölte mindig *anya, a lányától,* mint ahogy házat, földet örököltek más vidékeken."

A mi vidékünkön, speciel, nem az anya örökölt a lányától — házat, földet vagy pruszlikot —, hanem *fordítva.* Igaz; ahány vidék, annyi szokás...

*

A Magyar Hírekből idézem:

„*A két háború között* minden évben négyen-öten is elmentünk barátaimmal Itáliába... Egy nap felmentünk a Piazza Michelangelóra és én onnan Firenze városát rajzolgattam. Egyszer csak feltűnt Ady egy hölgy társaságában..."

A két világháború között, fájdalom, Ady már nem élt. Így a cikkben említett két háború egyike az 1848/49-es szabadságharc lehetett. Vagy a boszniai okkupáció...

*

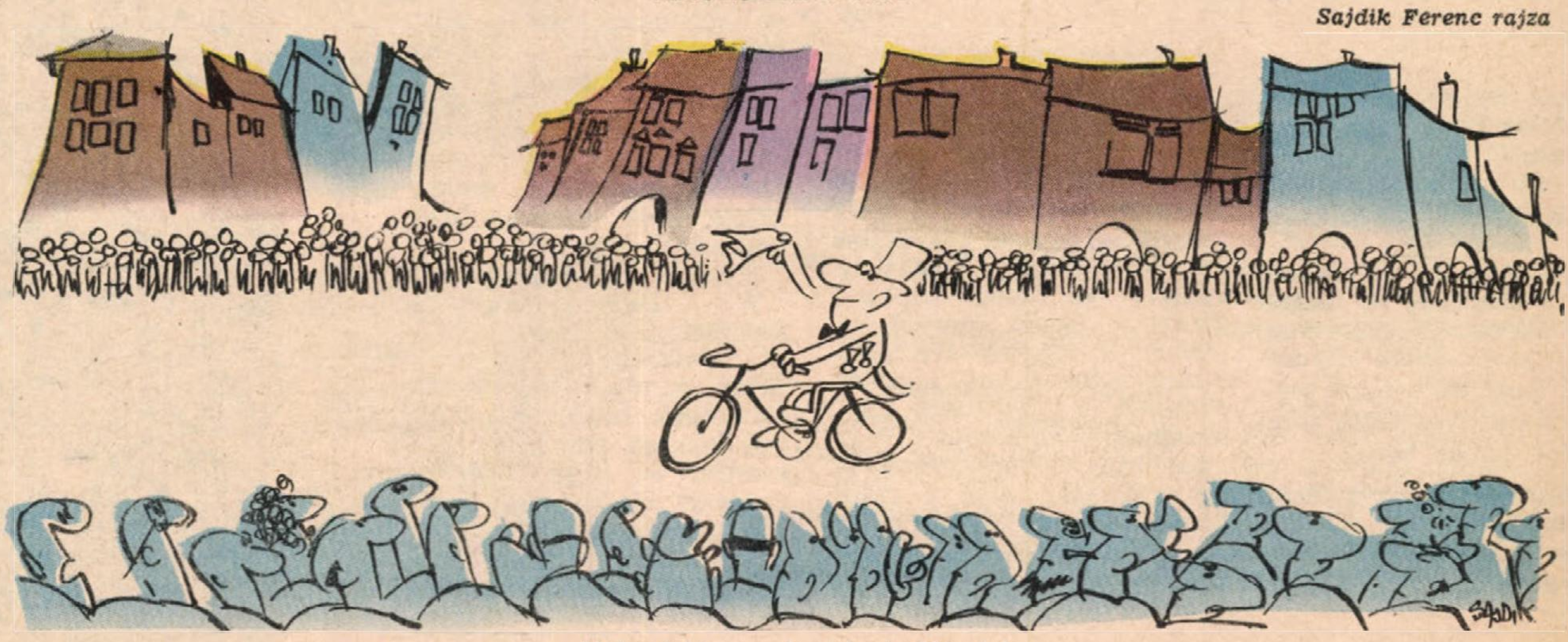
Folytatják az ásatásokat Közép-Európa legnagyobb hun kori temetőjében, Madaras község határában... a *negyvenezer négyzetkilométerre becsült* sírmezőn..." (Idézet a Magyar Nemzetből.)

Tűnődöm: hogyan fér el ez a *félországnyi* sírmező egyetlen bácskai falu határában?

R. B.

MAGAS LÁTOGATÓ

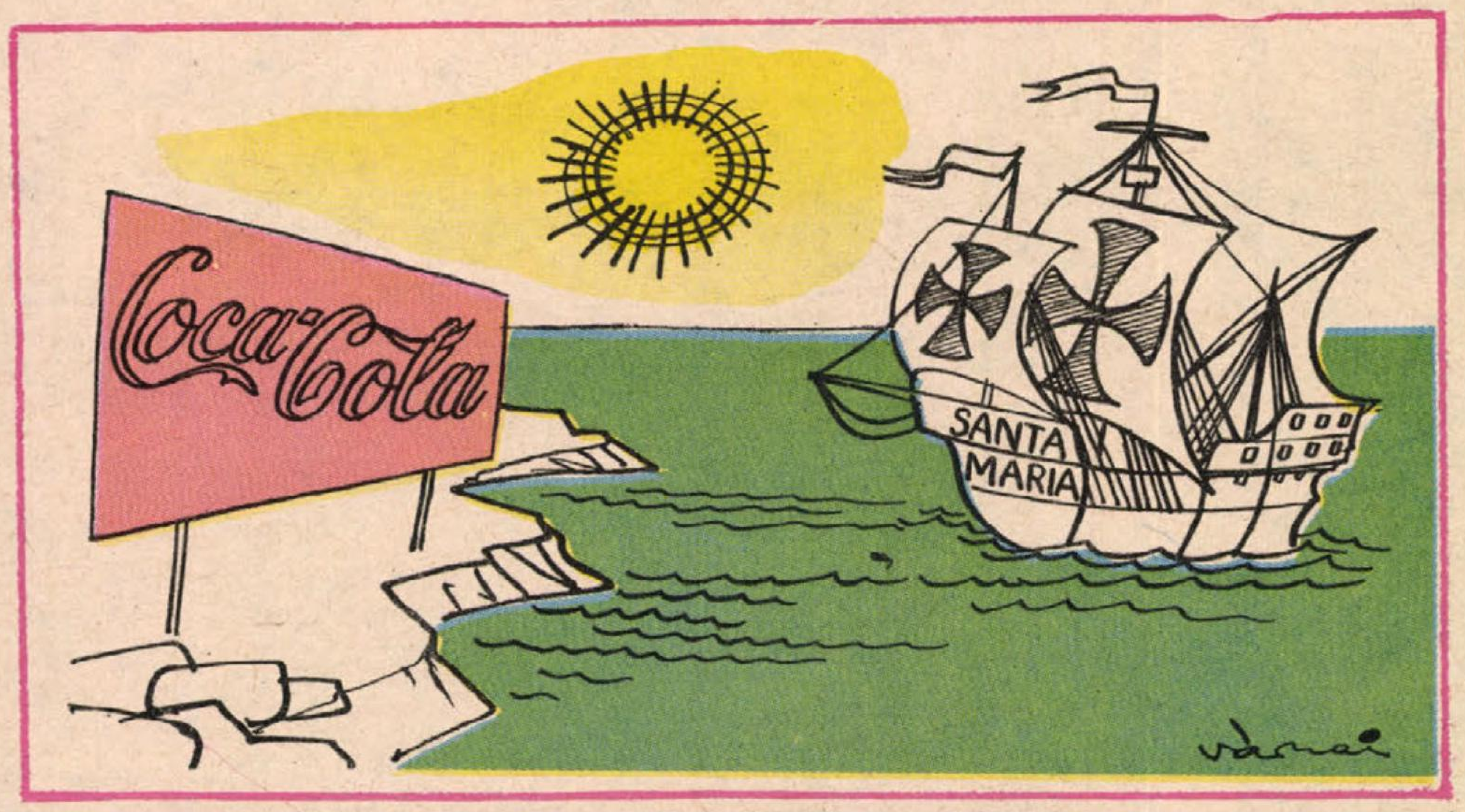
Sajdik Ferenc rajza

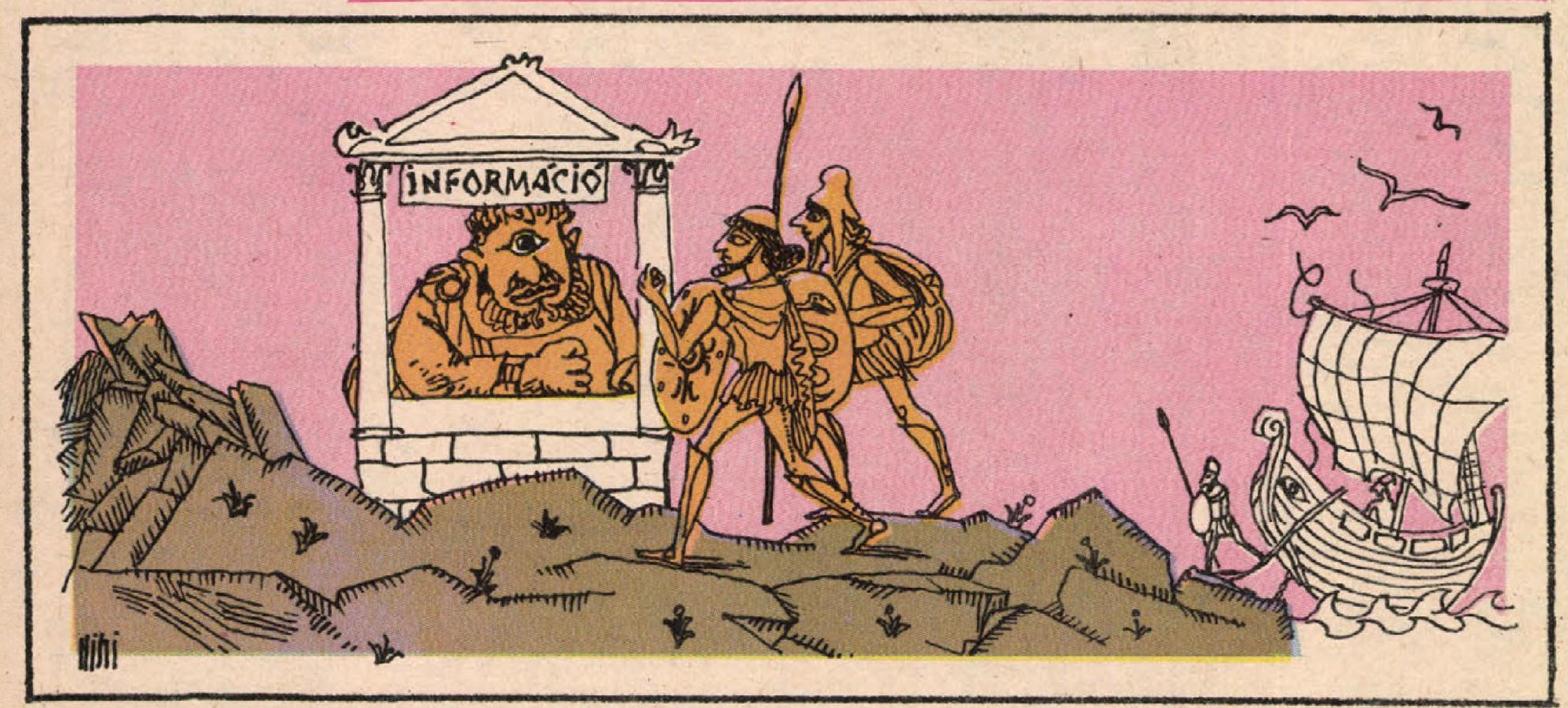

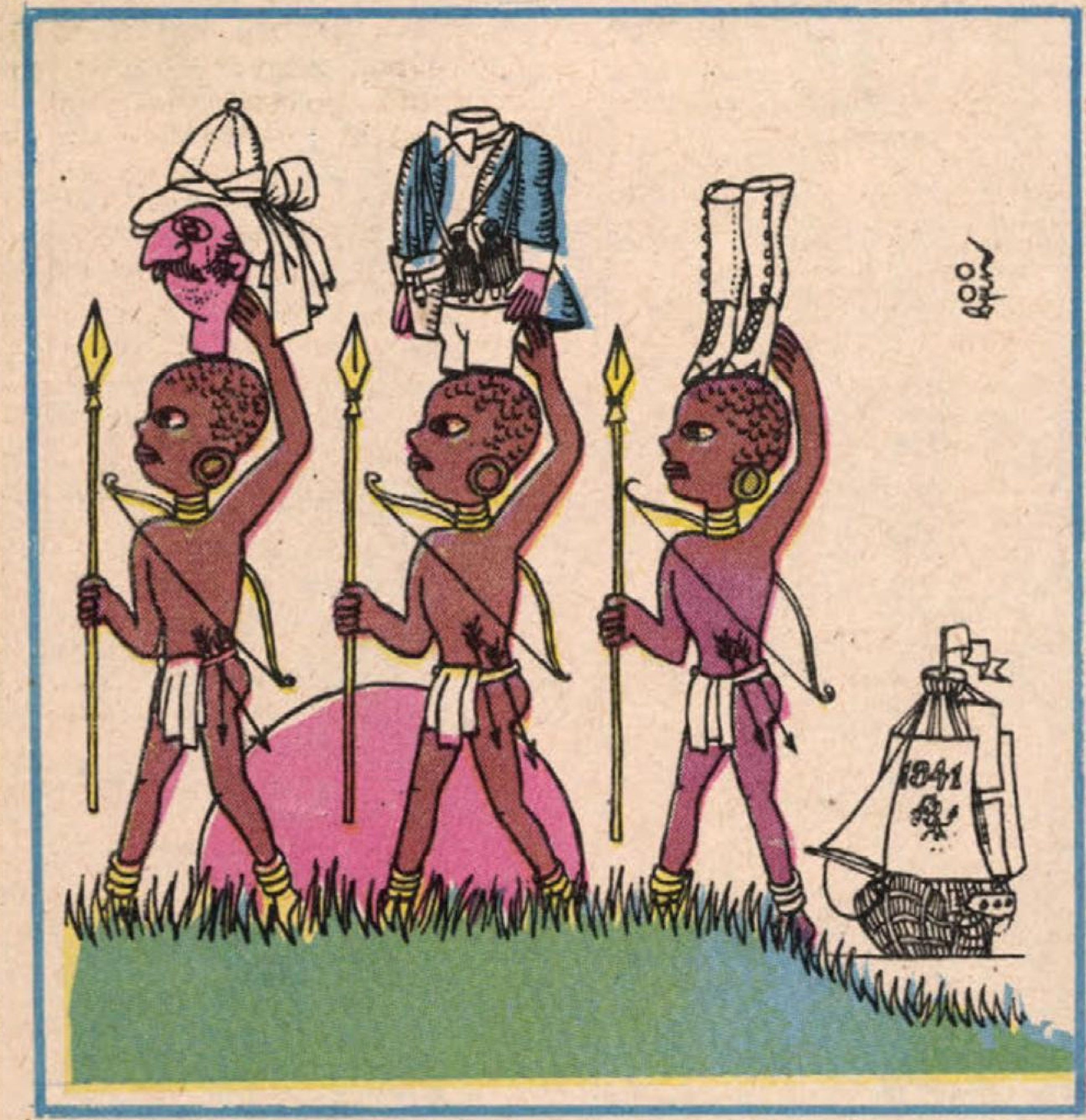
– Valami kis ország képviselője lehet.

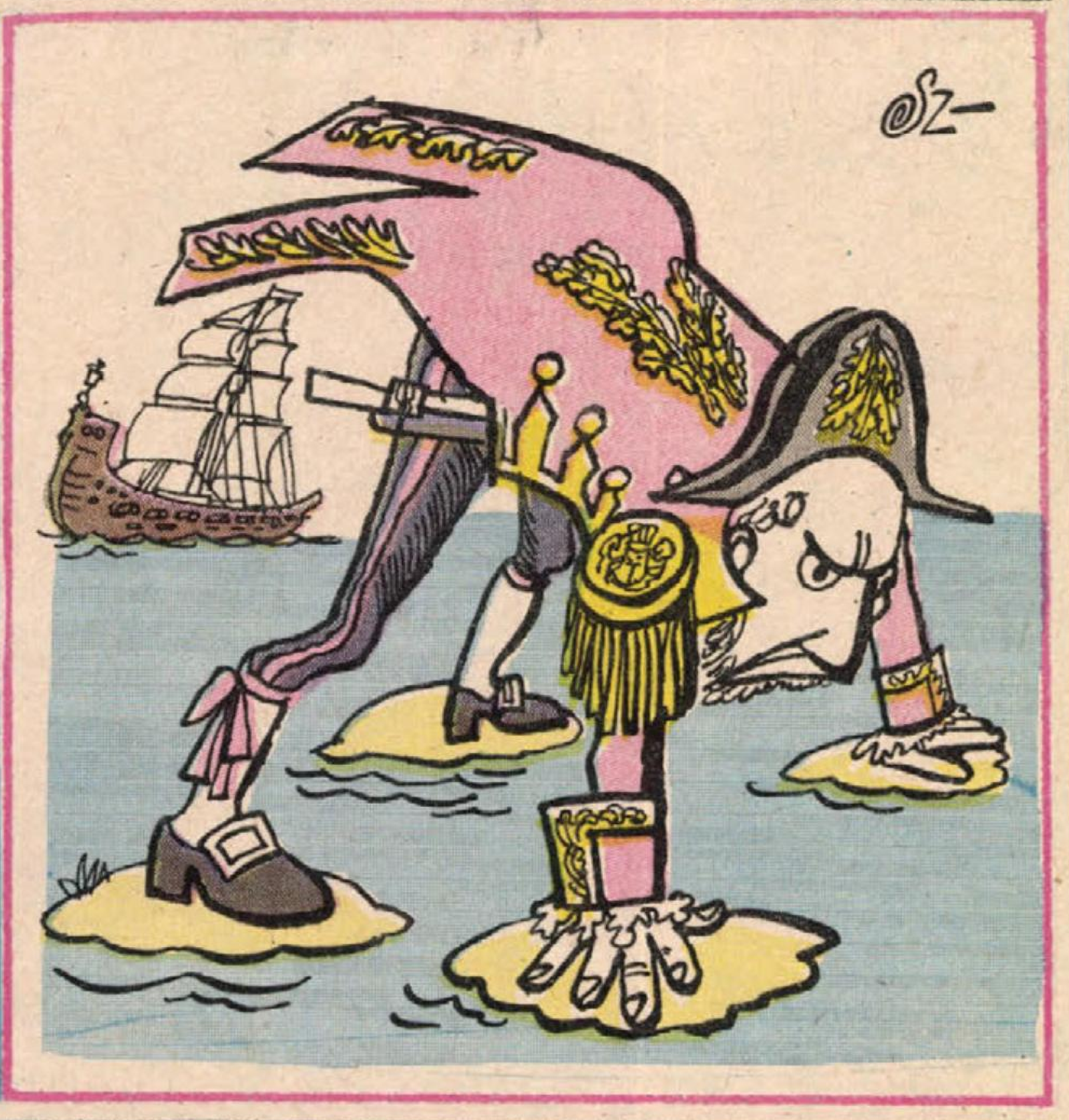
felfedezők

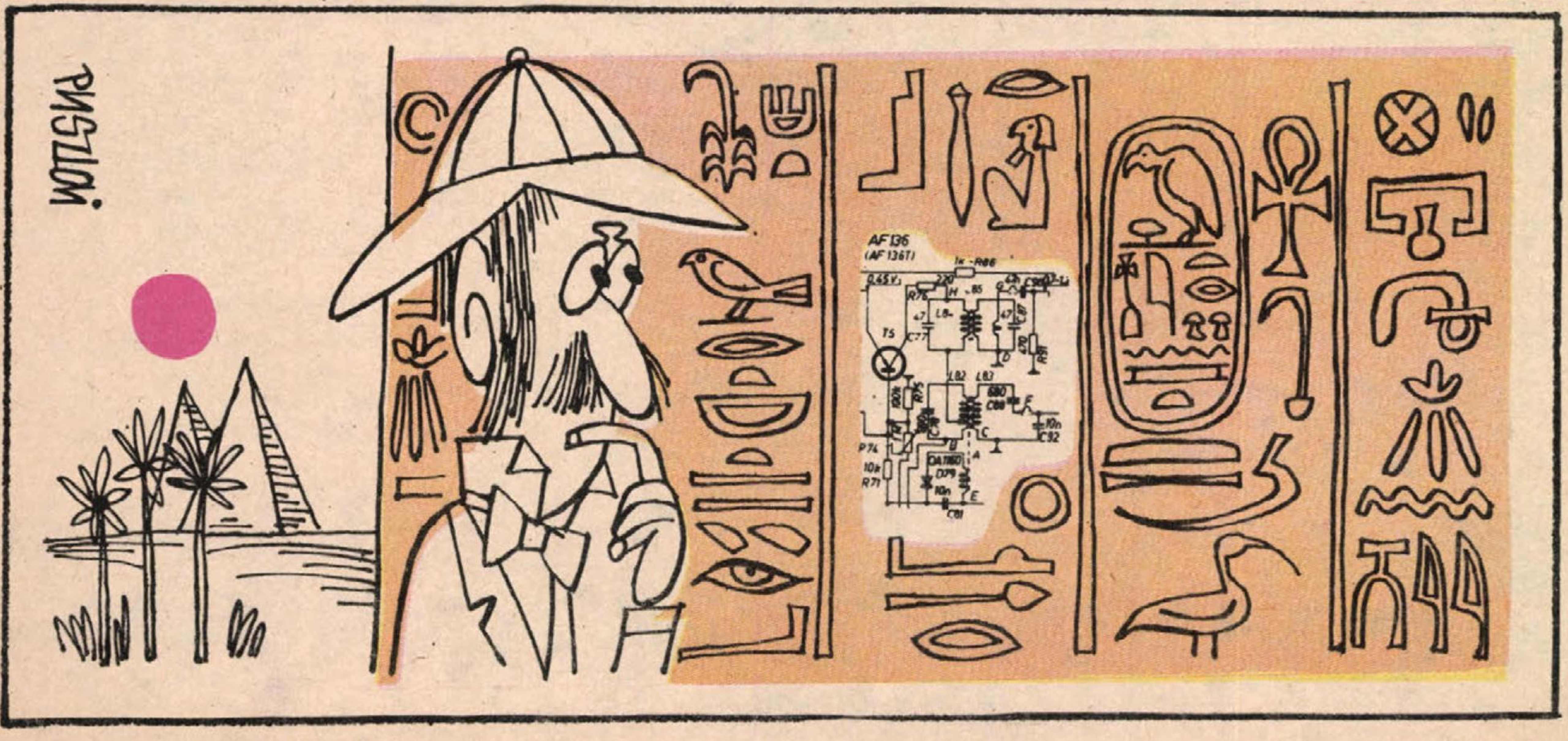
VÁRNAI, HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, SZŰR-SZABÓ, PUSZTAI, SAJDIK

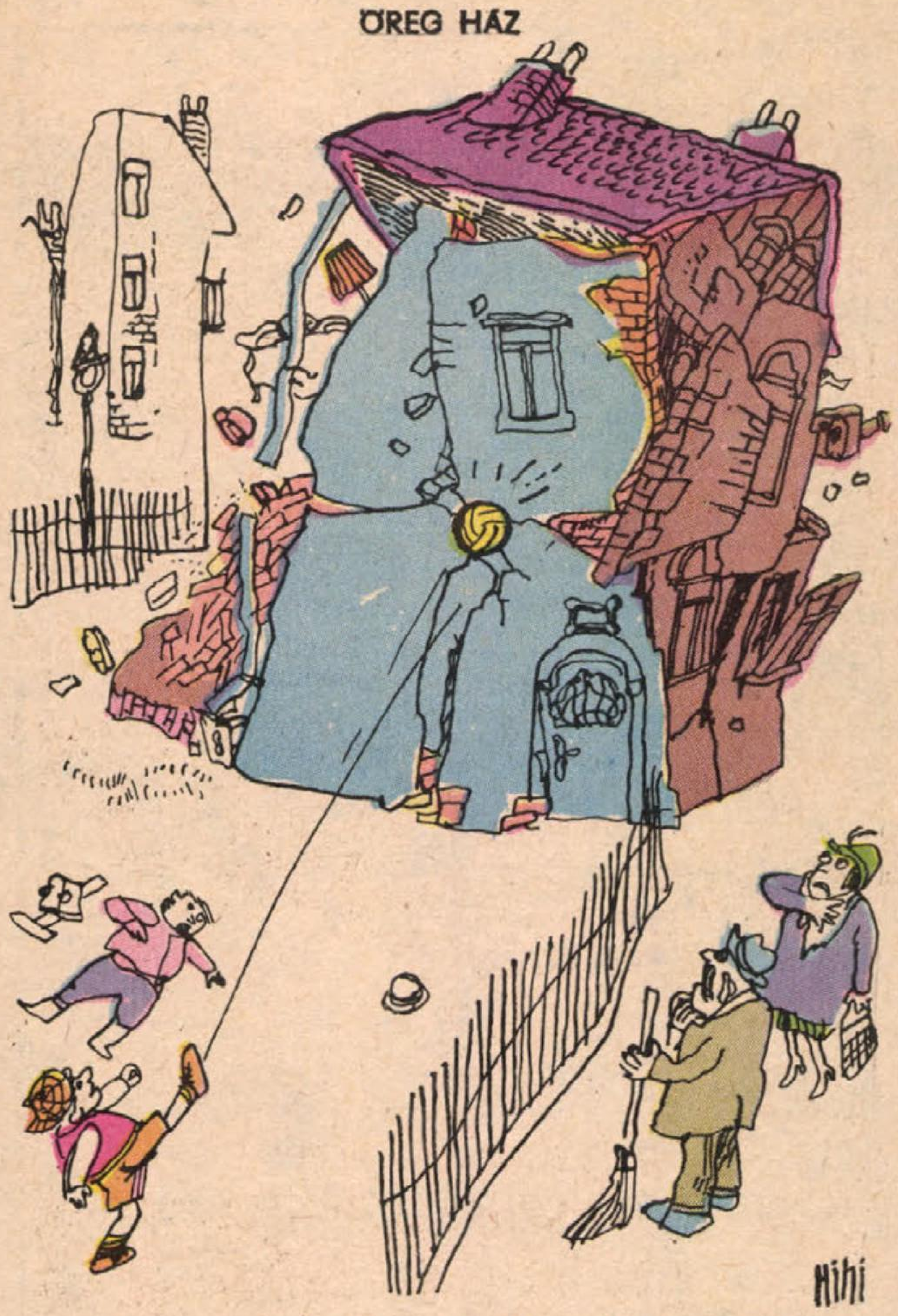

ÖREG HÁZ

– Ezt a pechet! Holnap kezdték volna tatarozni!

JÓ KÖNYV

– Olyan jól kibőgtem magam rajta.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács ül a koncerten, egyszerre csak előveszi a zsebkendőjét és egy bogot köt rá.

— Mit csinálsz? — kérdi tőle a felesége.

— Gyönyörű a melódia, csomót kötöttem a zsebkendőmre, nehogy elfelejtsem.

*

A milliárdos olajsejk Európában elmegy egy operaházba. Végignézi az előadást, aztán megkérdi az igazgatót:

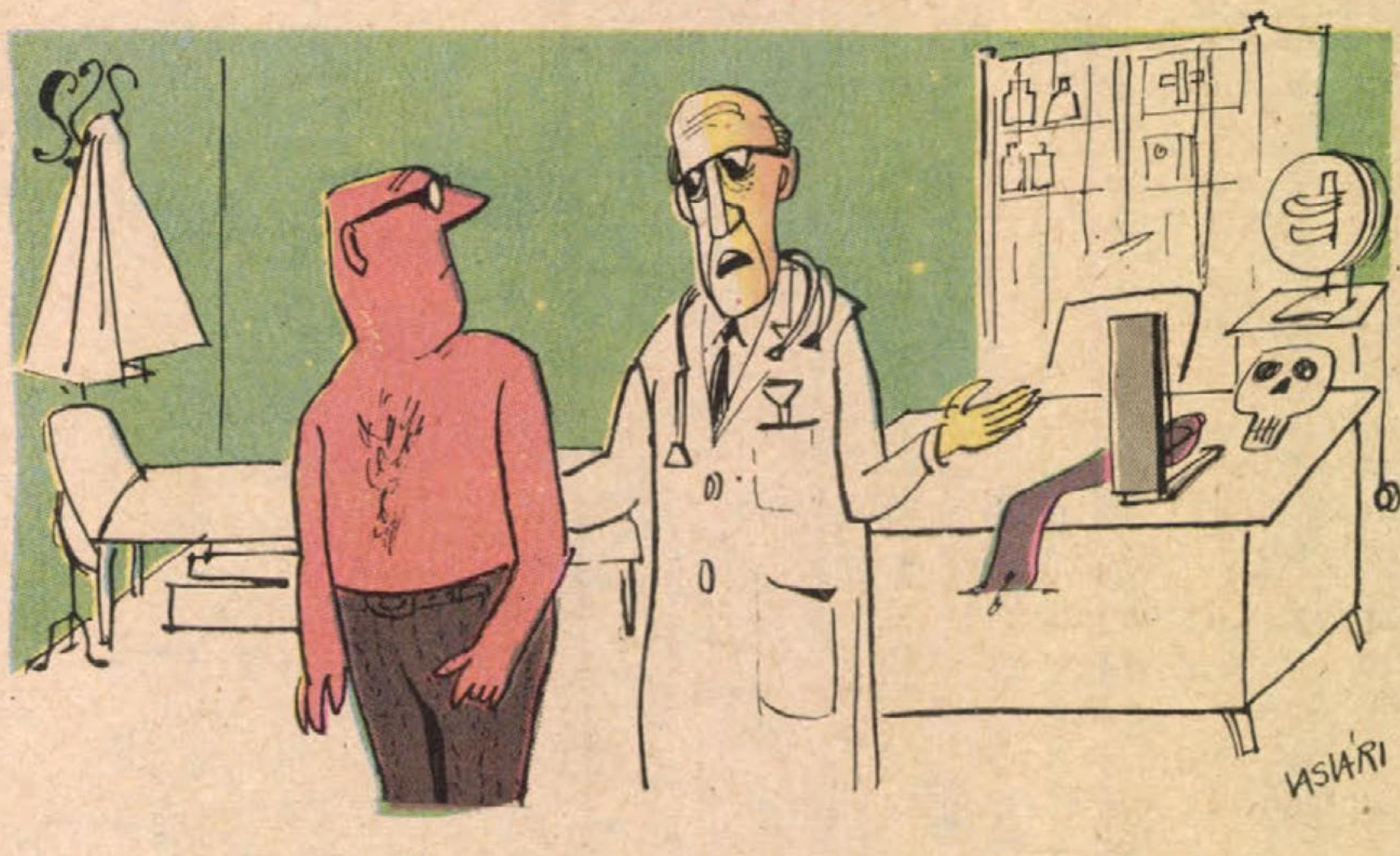
— Mondja kérem, ki a férje ennek a balettnek?

*

— Meddig kell még várnom? — kérdi dühösen a pincértől a vendég. — Már tízszer megrendeltem a rántott szeletet velesült burgonyával, de még mindig nem kaptam meg!

— Bocsánat, de tíz adag elkészítése eltart egy ideig...

RENDELŐBEN

– Az orvostudomány itt már tehetetlen! Maga meggyógyult...

PÁNIK

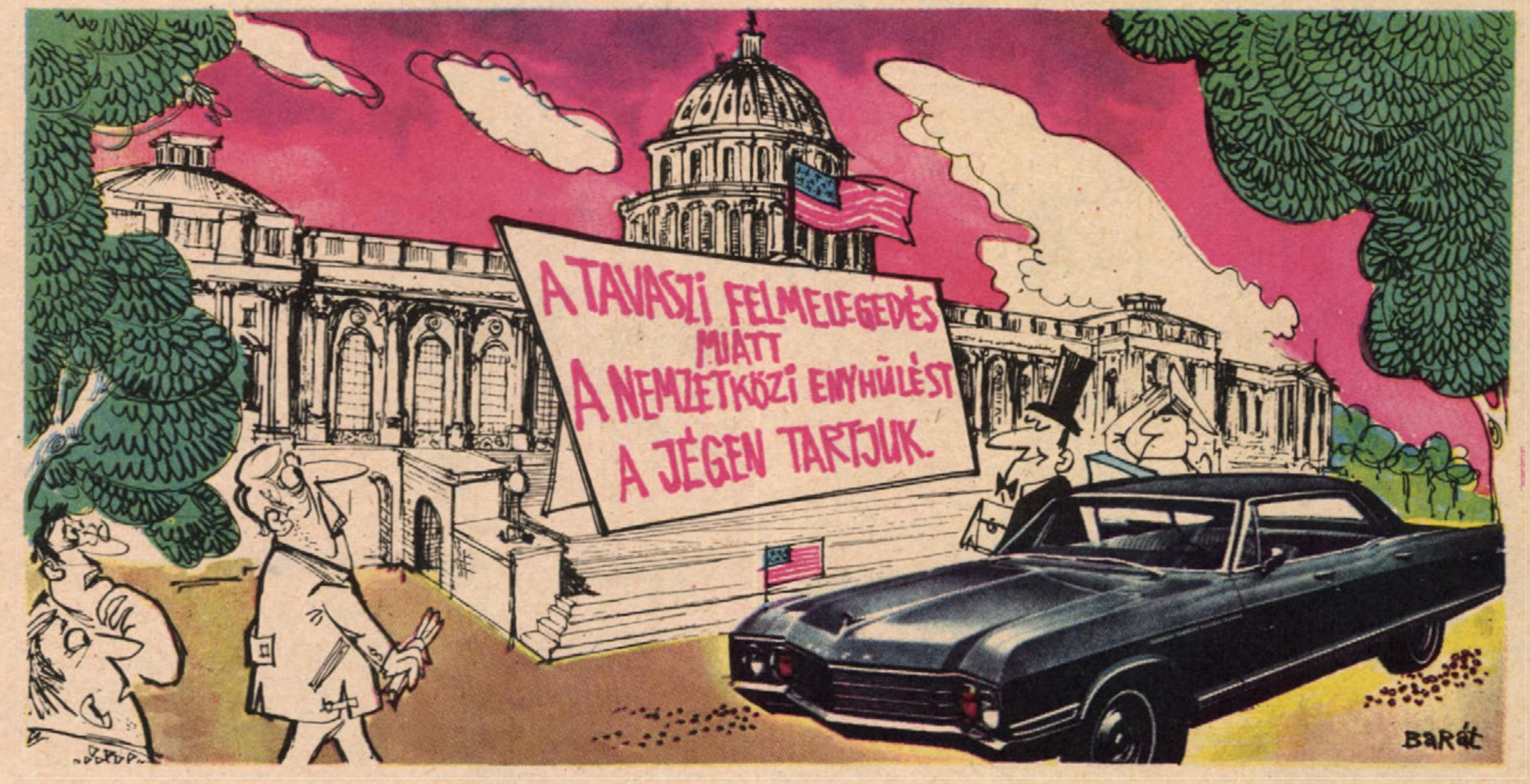

– Ezek névnapot ünnepelnek, vagy áthelyeztek engem?...

E HETI HIRDETÉSEINK • E HETI HIRDETÉSEINK • E HETI HIRDETÉSEINK

WASHINGTONBAN

A NEVETÉSRŐL, A HUMORRÓL...

Kellemes és hasznos a tréfa és a szellemesség, erre azonban a tudomány nem tud megtanítani: még a legszellemesebb emberrel is könnyebb bármiről elbeszélgetni, mint magáról a szellemességről.

A szónok számára igen hasznos a szellemesség. A finom és találó gúny peres ügyekben igen hathatós segítség. Íme egy példa:

Egy vádbeszéd elhangzása közben fölkiáltott Philippus, a vádlott: „Mit csaholsz!?" Mire a vádló ránézett a közbeszólóra és azt válaszolta hirtelen: „Tolvajt látok!"

(Cicero)

A humorérzék segítségével saját gyöngeséginket éppen úgy föl tudjuk ismerni, mint mások hibáit. Megakadályozhat bennünket minden bűn elkövetésében — kivéve persze azokat, amelyeket érdemes elkövetni.

(Samuel Butler)

Sokkal jobban vágyunk arra, hogy szellemes embernek higgyenek, mint amennyire attól félünk, hogy rossz embernek tartanak.

(Diderot)

Az emberek elvárják tőlünk, hogy nevessünk szellemességükön, de megsértődnek, ha a butaságukon nevetünk.

(J. Swift)

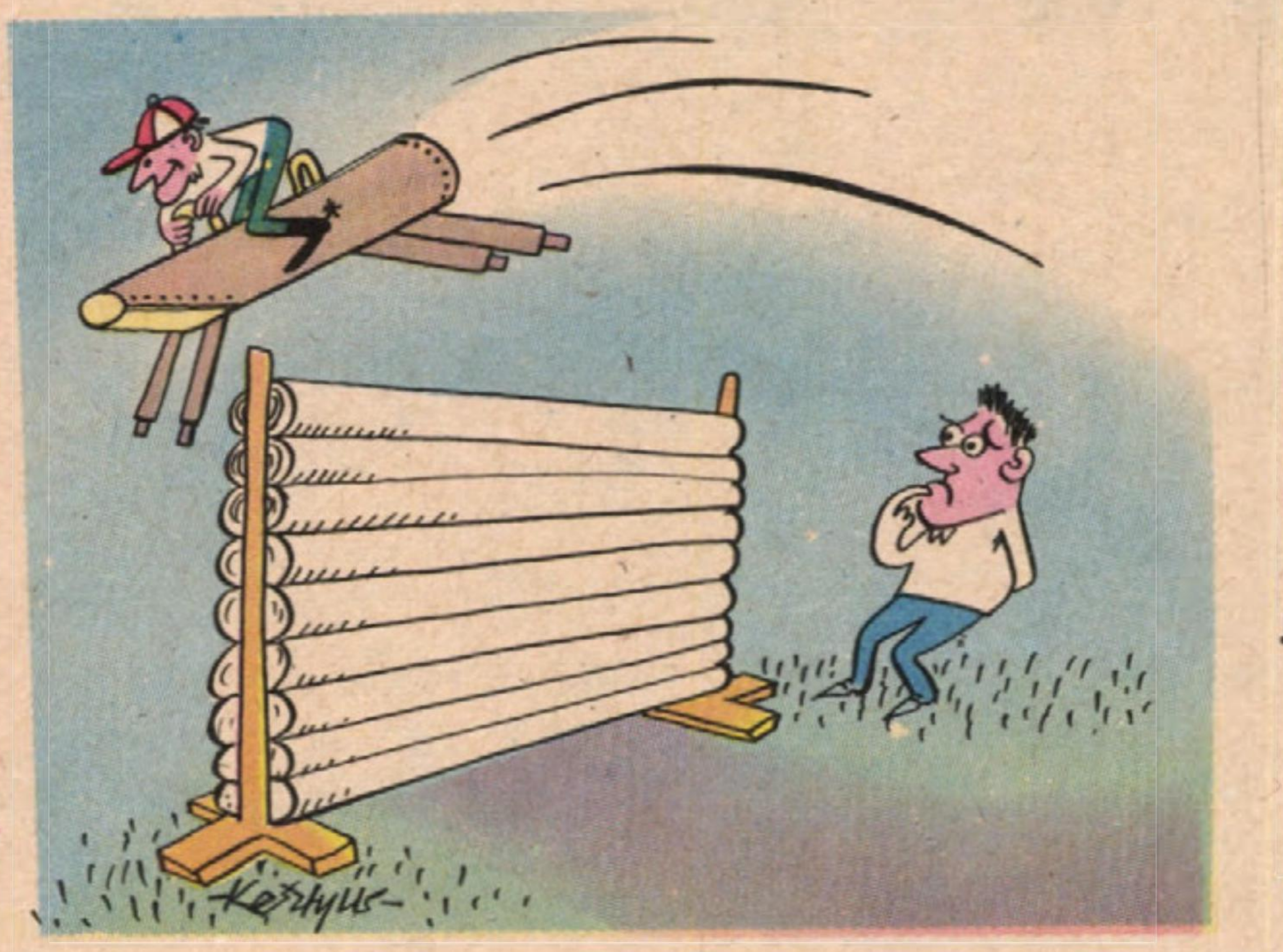
— Igyekszem mindenen nevetni, nehogy sírnom kelljen.

(Beaumarchais)

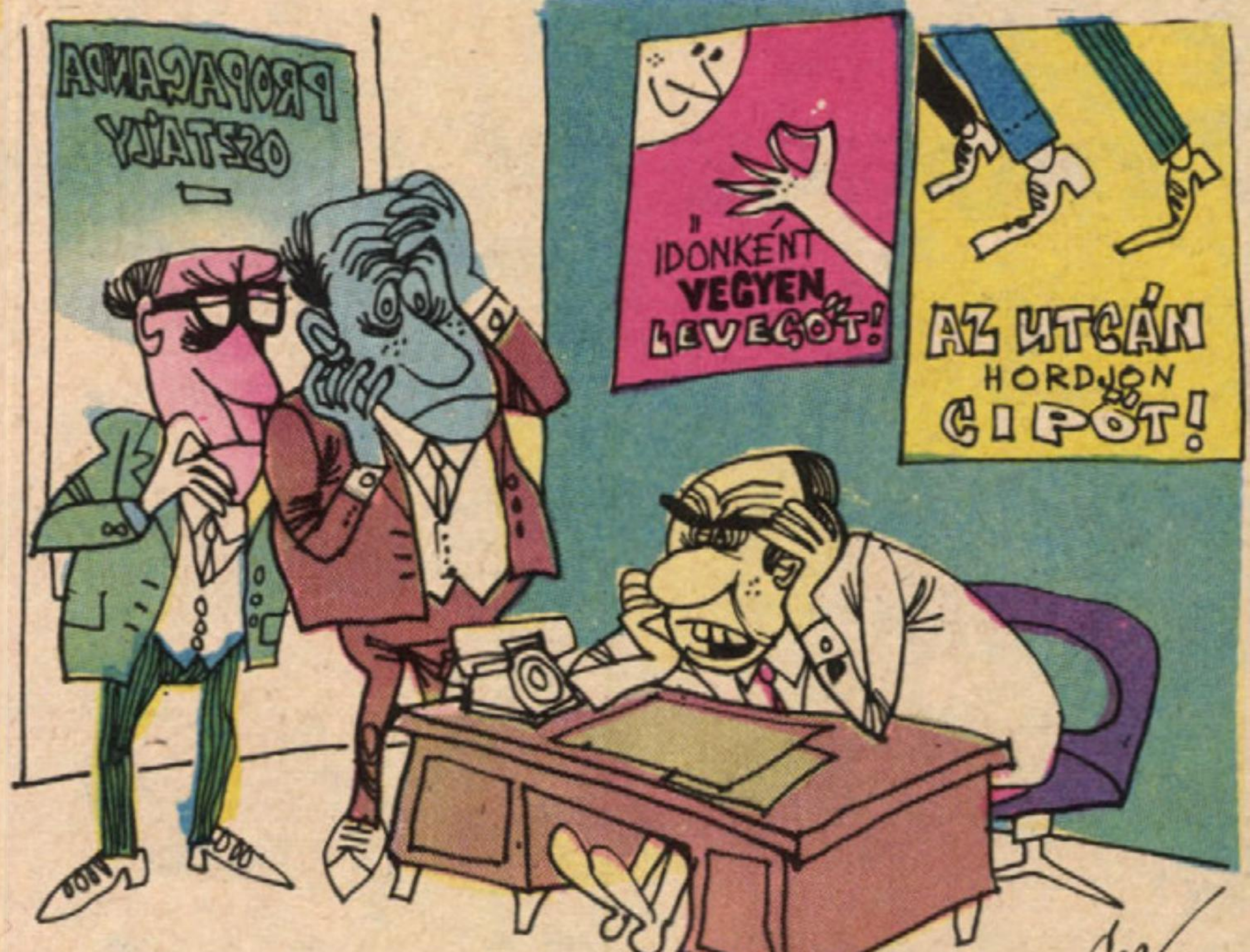
A SZEMTELENSÉG TETEJE

IGAZI TEHETSÉG

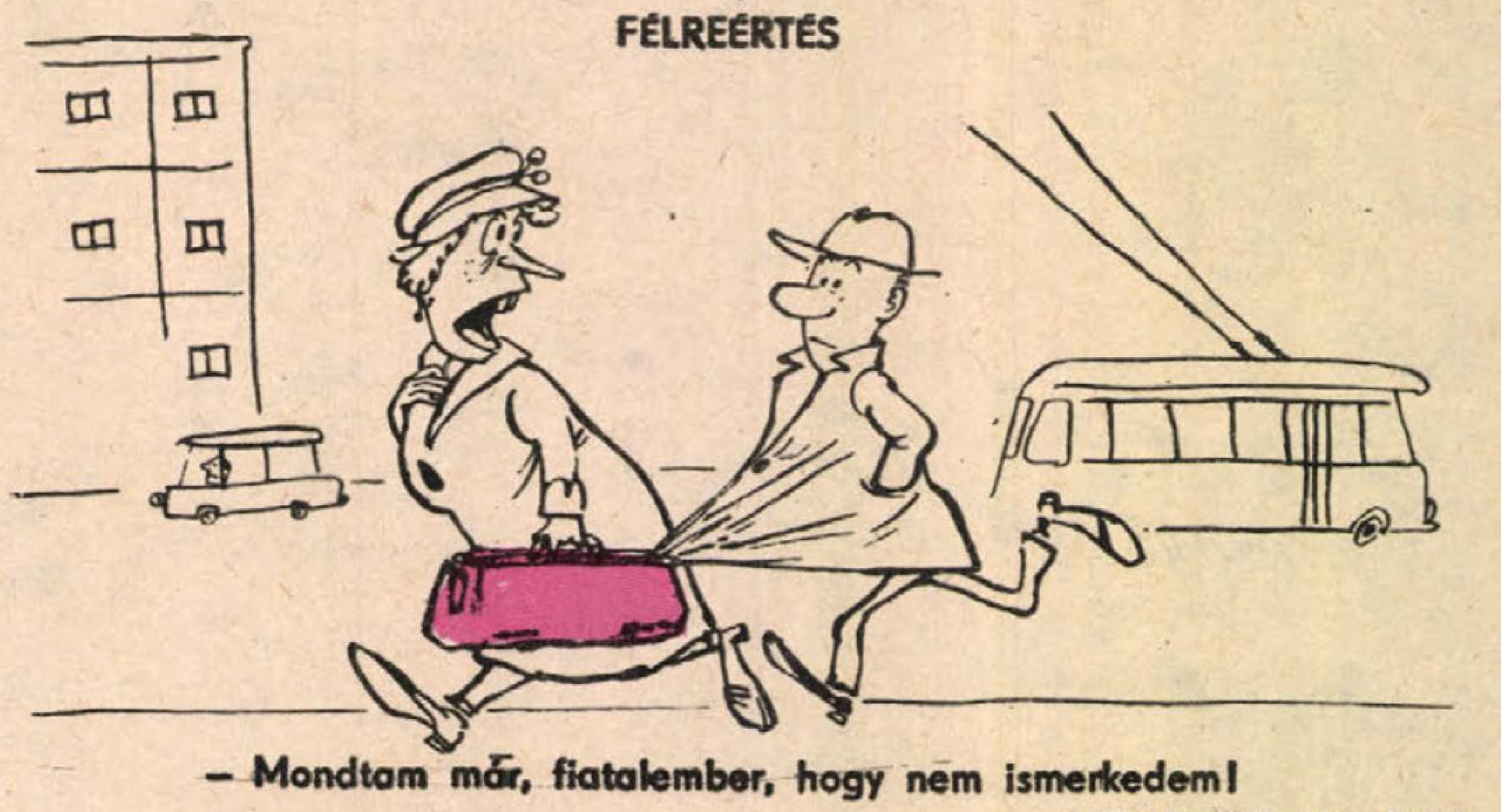
KOMOLY PROBLÉMA

– Még 200 000 forintunk van propagandára, de nincs mit propagálnunk!...

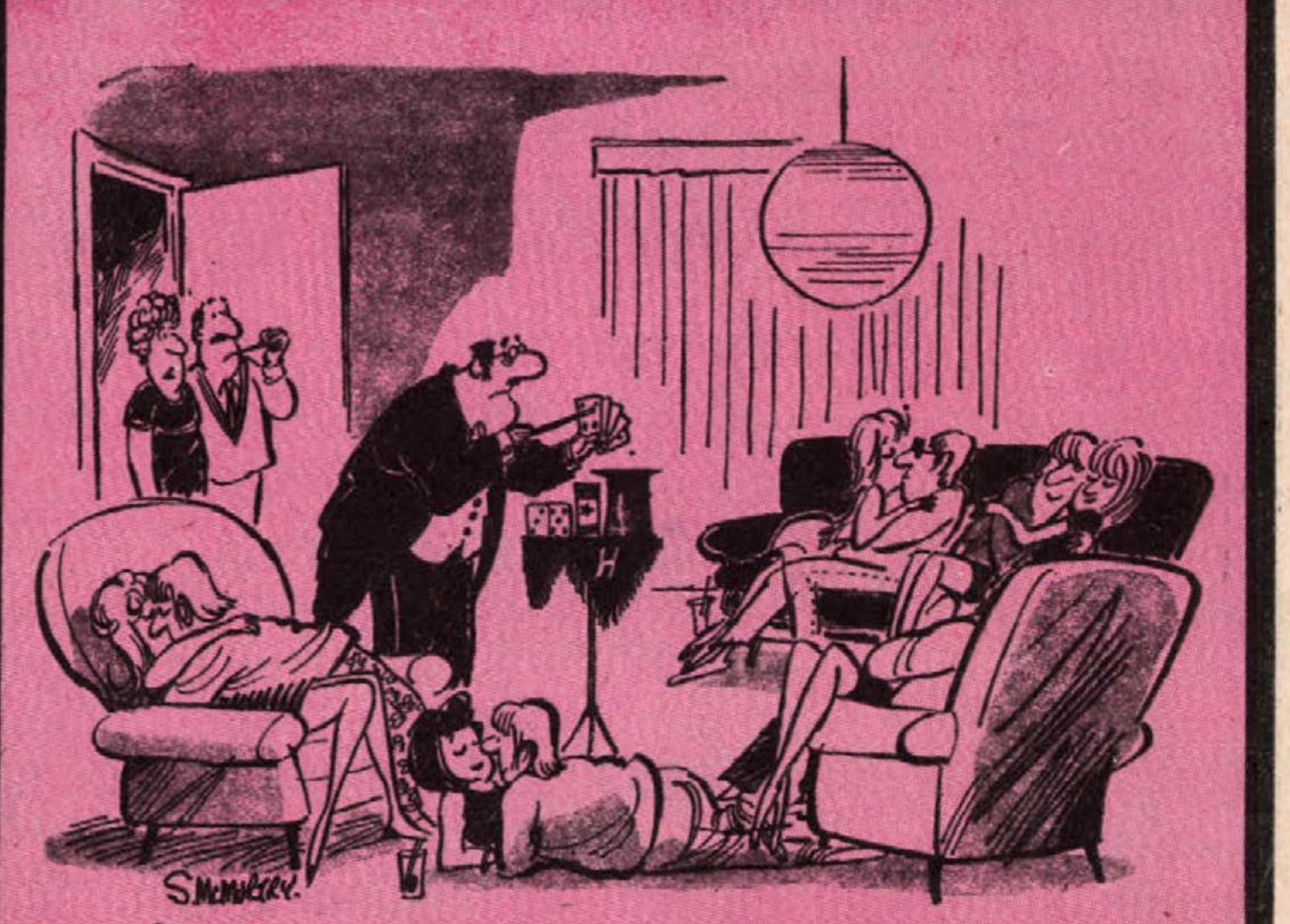
IM PORT HU MOR

FÉLREÉRTÉS

– Mondtam már, fiatalember, hogy nem ismerkedem!

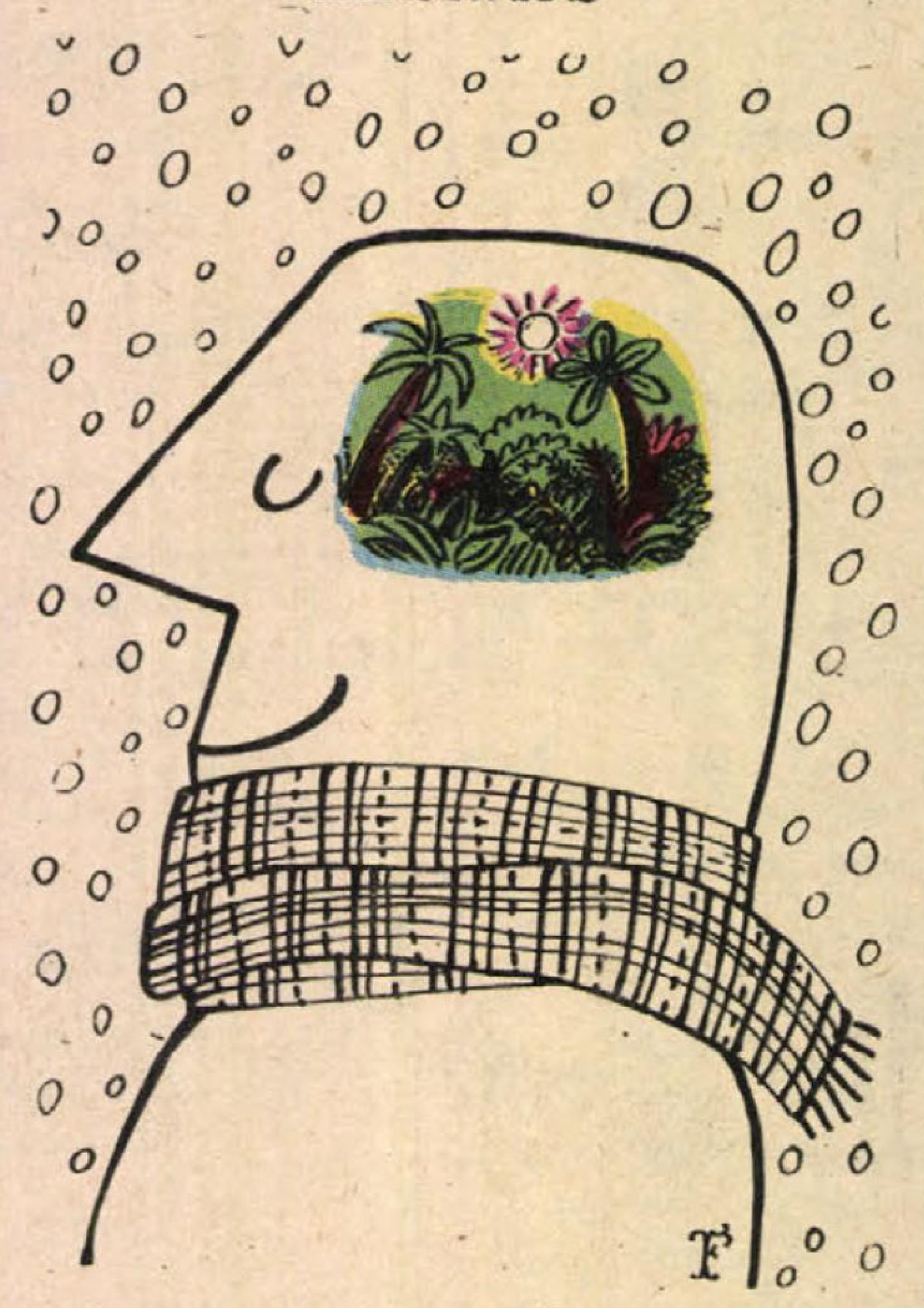
(„Krokodil", Moszkva)

– Úgy látom, fiam, hogy Lajos bácsi már nemigen köti le a fiatalok figyelmét...

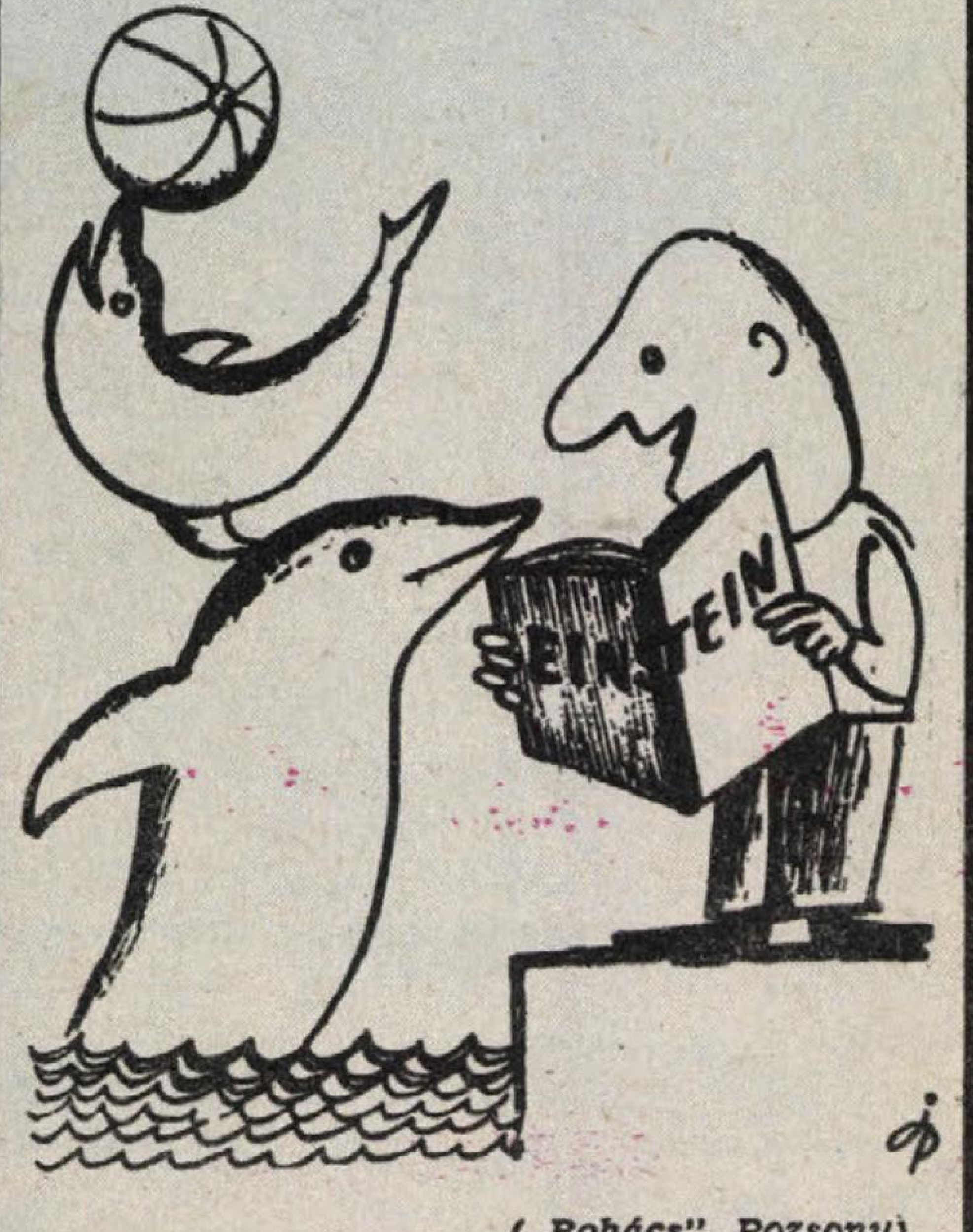
(„New Yorker")

TAVASZVÁRÁS

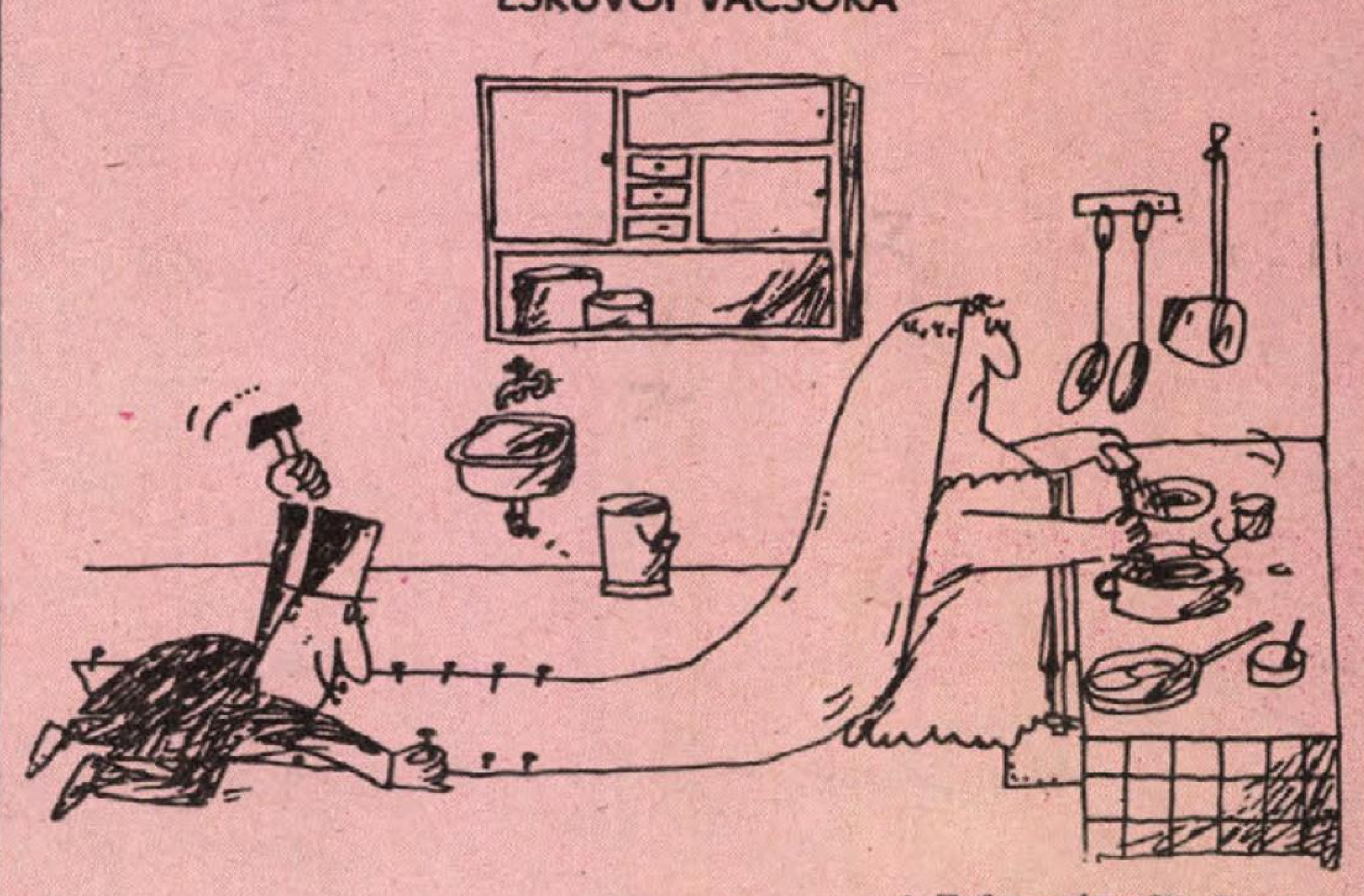
(„Szpilki", Varsó)

TANULÉKONY ÁLLAT

(„Rohács", Pozsony)

ESKÜVŐI VACSORA

(„Eulenspiegel", Berlin)

A VILÁG LEGBUTÁBB FELTALÁLÓJA

Kávéházi asztalomnál ült, amikor beléptem, már várt rám.

— Ezt a pechet, ami nekem van — mondta —, ezt meg kell hogy hallgassa. Különben feltaláló vagyok. hallott már a vízöblítéses virágvázáról?

— Még nem — mondtam őszintén.

— Azt el is hiszem — mondta ő kéjesen —, még hasonlóról sem hallhatott volna mindmáig, mert most találtam fel, nincsen még három hete sem. De nem erről akartam beszélni, hanem hogy micsoda pechem van! Van zsebrádiója?

— Van — mondtam engedelmesen.

— Működik?

— Nem működik jelenleg — mondtam szomorúan.

— Miért nem?

— Mert nem kapok elemet hozzá — mondtam a valóságnak megfelelően.

— Nahát! — mondta a feltaláló. — És most feleljen őszintén: ha feltaláltam volna valamit, amivel a hiányzó elemet helyettesíteni lehet a zsebrádióknál, és ezzel a másvalamivel lehetne működtetni, vajon hálás lenne nekem érte az emberiség?

— Az emberiség hazánkban élő töredéke minden bizonnyal hálás lenne ezért önnek — mondtam meggyőződéssel.

— Nos hát — mondta a feltaláló és egyszerre elborult a tekintete — én másfél évi virrasztás, tépelődés és kísérletezés után feltaláltam egy olyan valamit, ami az elemet helyettesíti, s ezzel lehet a rádiókat működtetni.

— Na és micsodával?! — kérdeztem türelmetlenül.

— Képzelje — mondta a feltaláló —, feltaláltam azt a zsebrádiót, melyet a hiányzó elem helyett szódavíz-patronnal lehet működtetni!

— Maga egy idióta — mondtam a feltalálónak és köszönés nélkül otthagytam.

(somogyi)

EGY PESTI BÁRBAN

– Nem Sir, azt mi már húsz éve megszüntettük

TÖKÉLETES

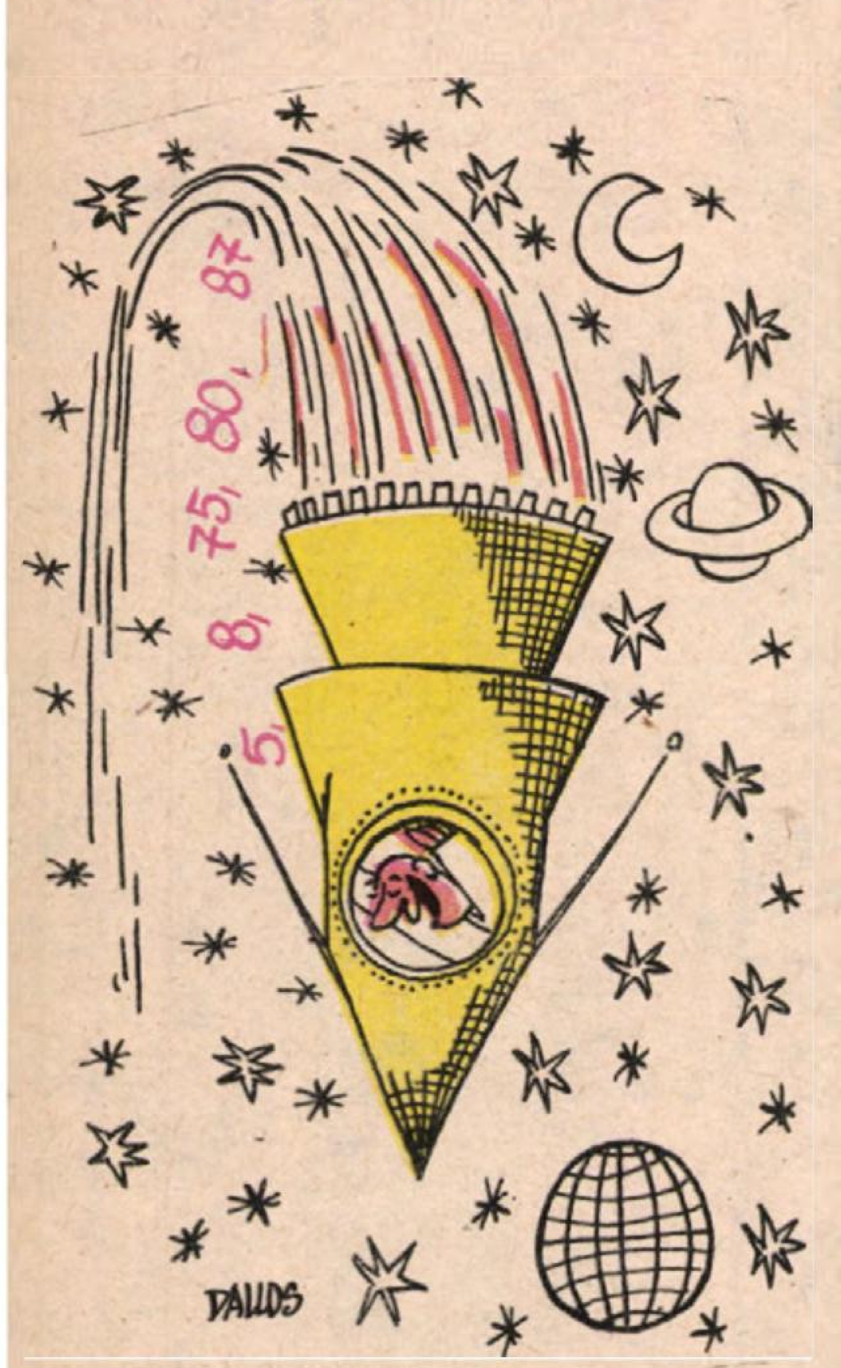
„Tökéletesebb
Terveket!"
– Dörgött a kivitelező –
„Mert ha ócska lesz a ház,
Bennünket vesznek elő!"

A mérnök csak mosolygott
S fejével intett, hogy igen.

Még akkor is mosolygott,
Nagyon szelíden,
Hogy alig egy hét múltán
Bemutatta a terveket:
„Ennél jobb már nem lehet,
Mert a homlokzat már a rajzon
Magától megrepedt!"

Darázs Endre

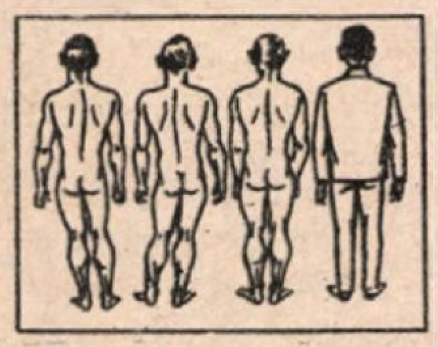
VÁRATLAN RÁDIÓJELENTÉS

RÉBUSZ

A 66. sz. rejtvényünk megfejtése:

Egyenruha

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Tarczy Gyuláné, Nagyecsed, Damjanich u. 26.

Dr. Kovács Imre, Győr, Hunyadi u. 7/c.

Bakó Imre, Újszász, Bakó u. 6.

68. REJTVÉNYÜNK

„Huzat"? Nem!

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

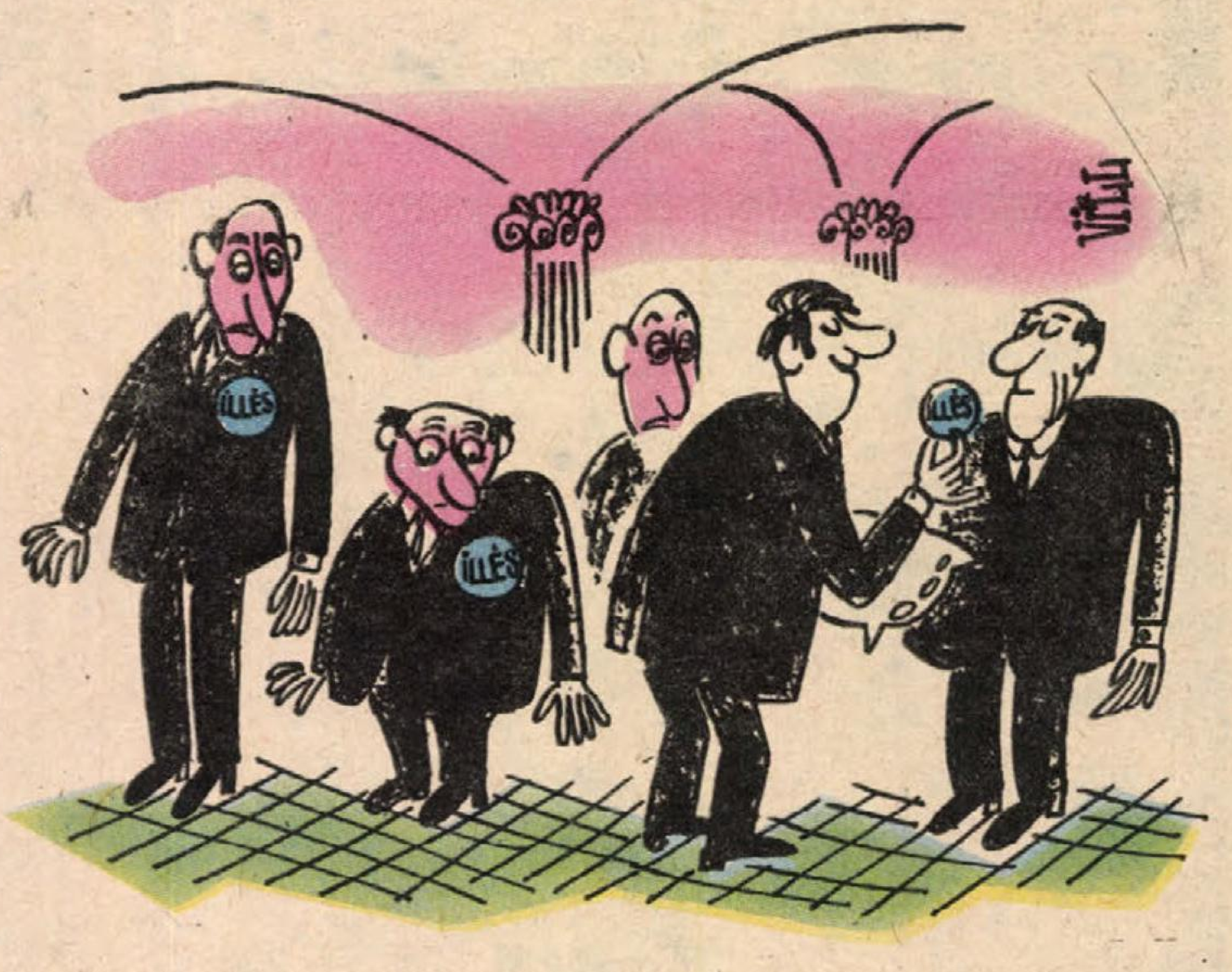
A megfejtéseket legkésőbb április 25-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

A SÚGÓ

– Most a másik harisnyát!

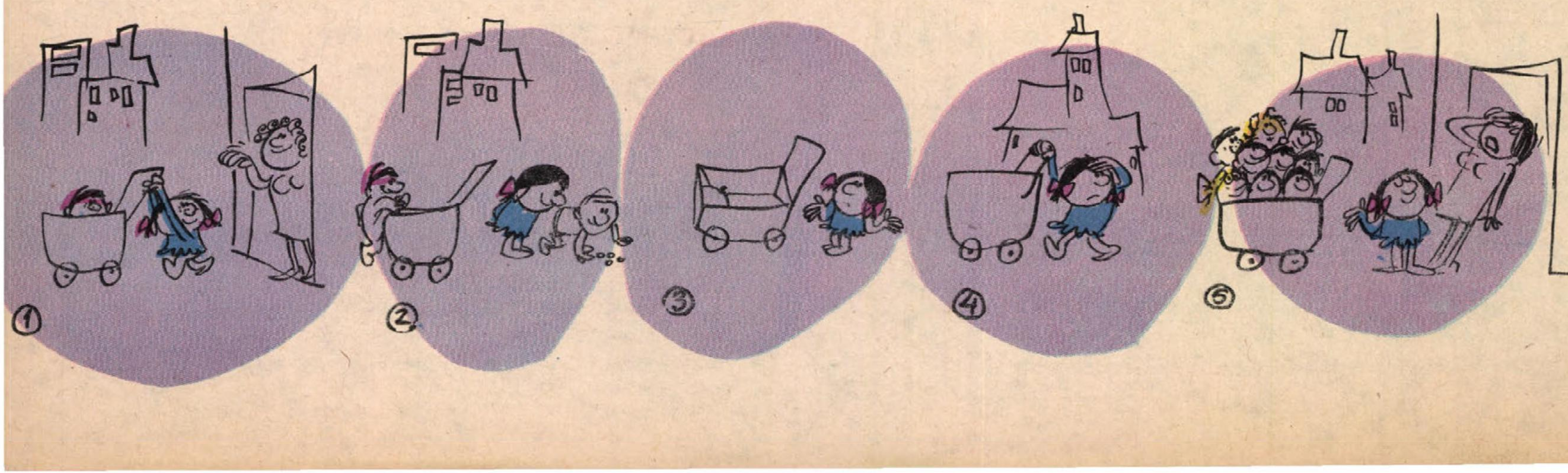
KOMOLY KITÜNTETÉS

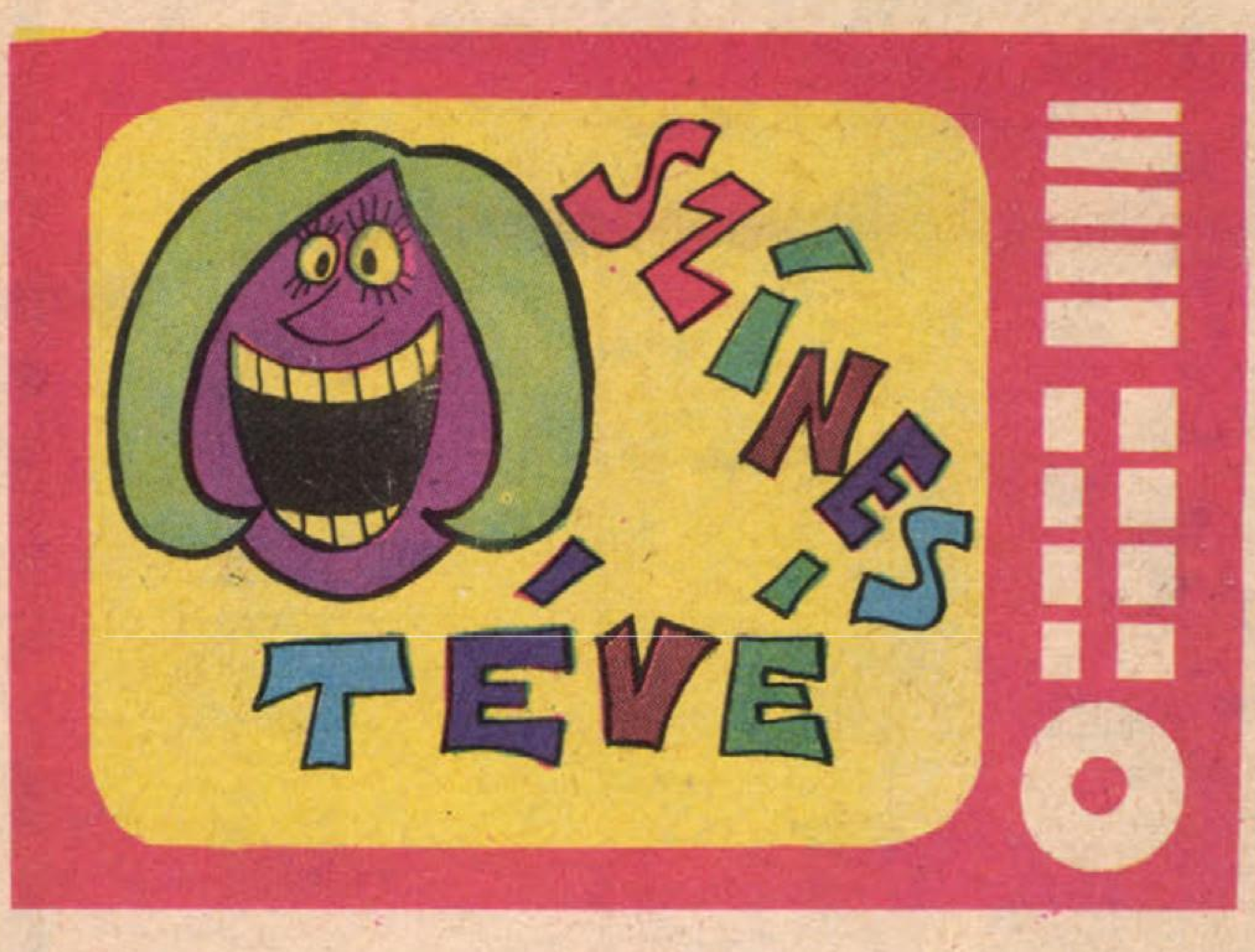

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

BUKSI SÉTÁLTAT

Sajdik Ferenc rajza

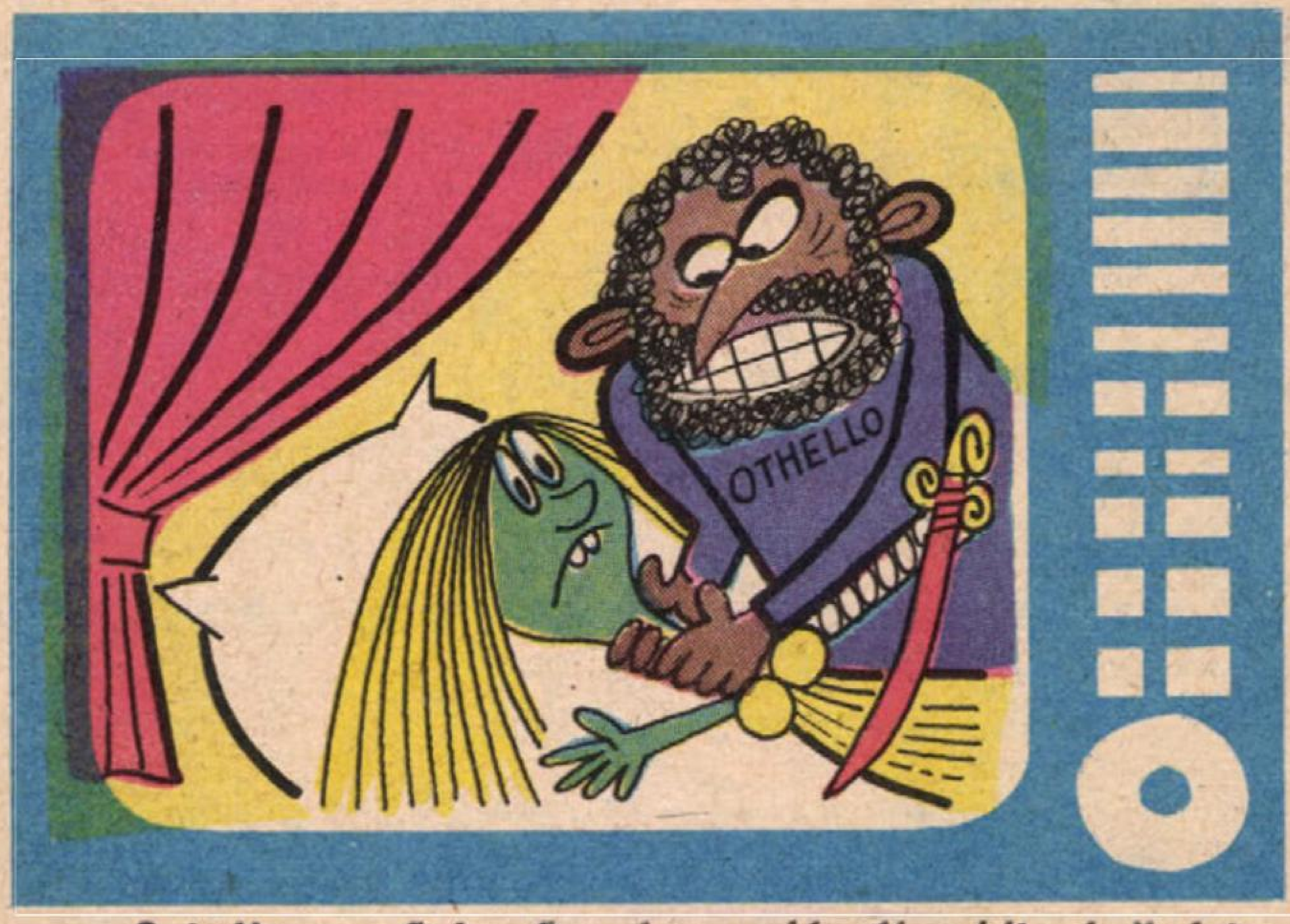
Fülöp György rajzai

TELESPORT

– Sajnos, úgy eldurvult a játék, hogy szegény Balogh III-nak már csupa kék-zöld a lába.

SZÍNHÁZI KÖZVETÍTÉS

– Sajnálom, művésznő, színes adásnál addig kell fojtogatnom, míg egészen zöld lesz...

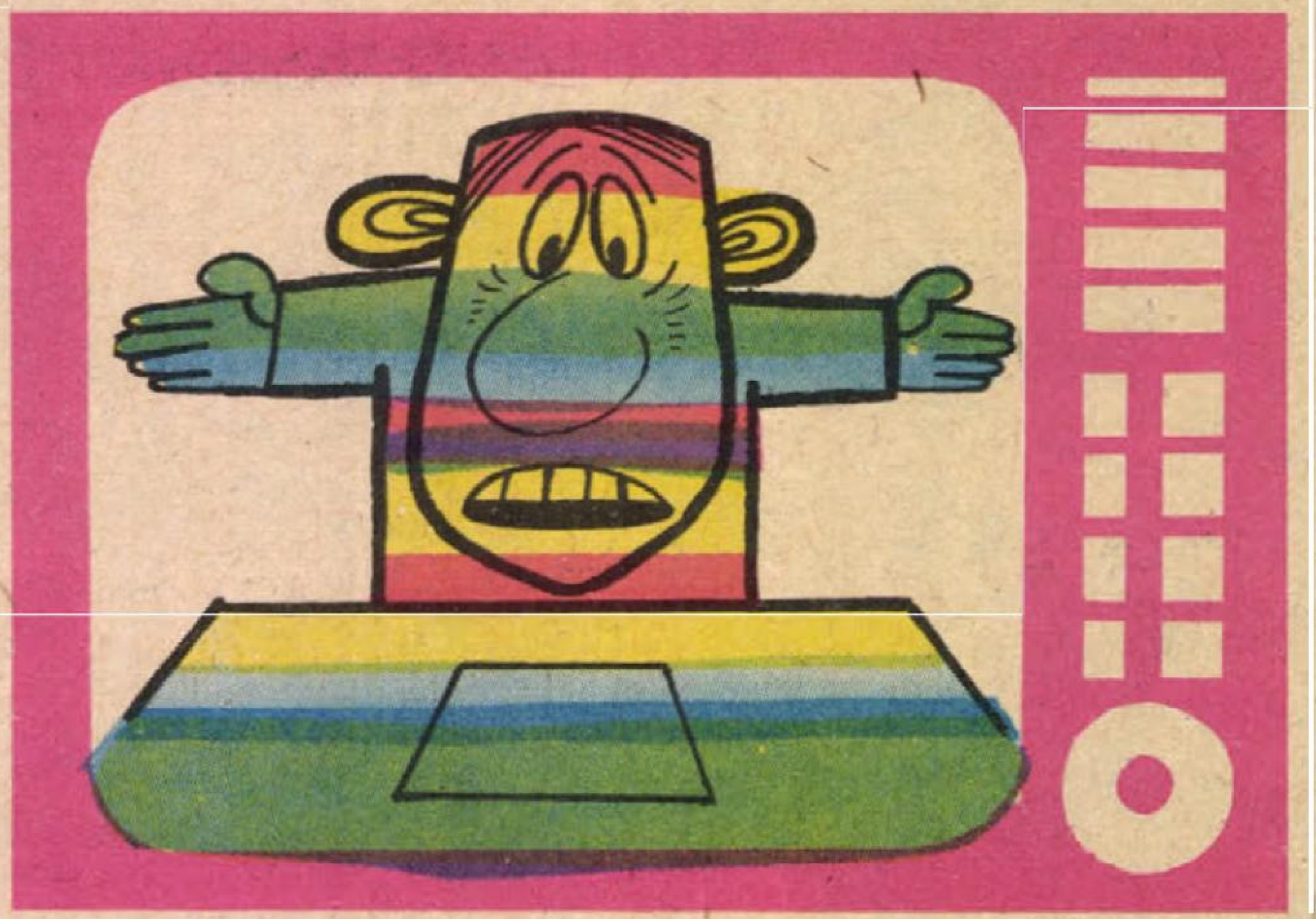
TÉVÉ-SZŐTTES

MEZŐGAZDASÁGI ADÁS

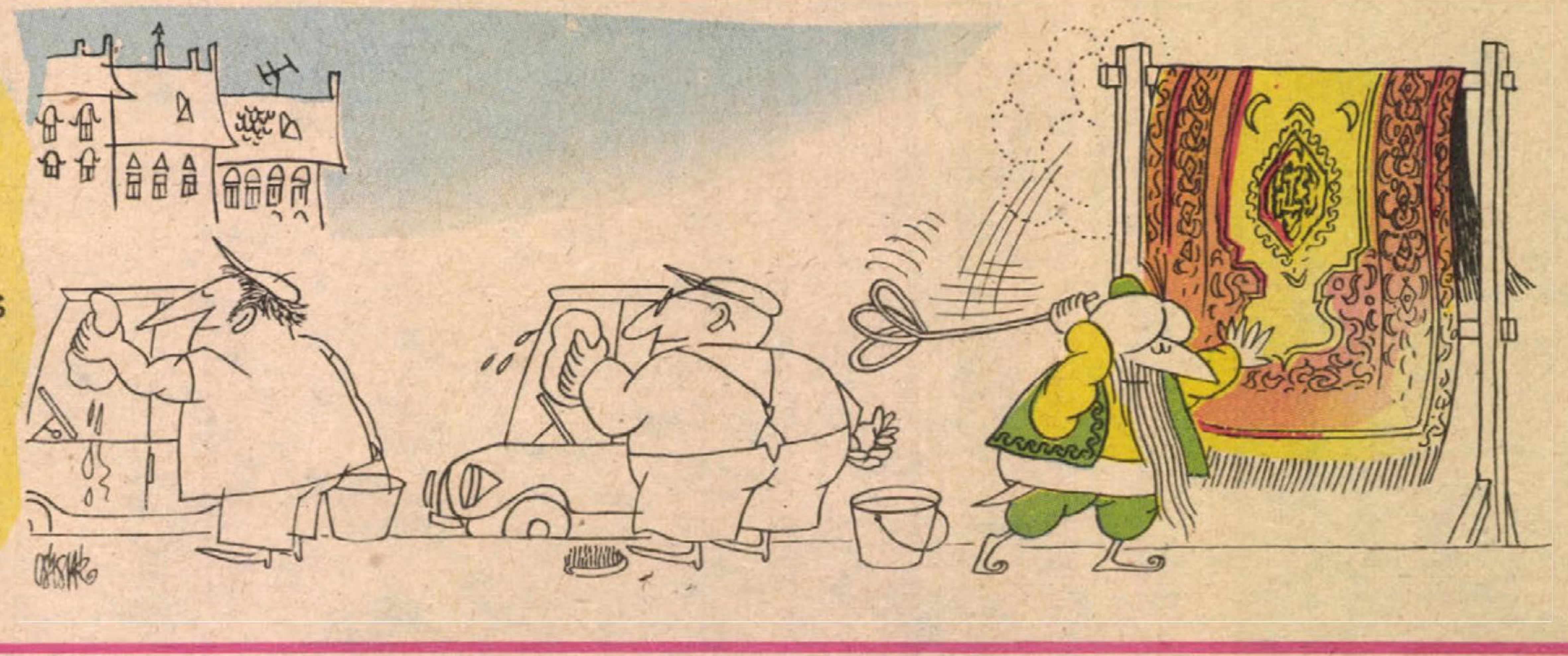

– Amint látjuk, falun is megjött a tavasz, zöldbe borult a határ...

– Az adásban előfordult színhibákért szíves elnézésüket kérjük...

KARBANTARTÁS

SZILÁNKOK

SZENVEDÉLYES DOHÁNYOS

– Rémes! Mitől lettél ilyen kövér?

– Az orvos csak azt engedélyezte, hogy evés után elszívhatok egy cigarettát. Azóta naponta harminc-szor eszem.

*

DILEMMA

Két nőbe volt szerelmes. Szabó Erzsibe és Elisabeth Taylorba. Végül is Szabó Erzsit választotta, mert hozzá nem kell útlevél.

*

TÖPRENGÉS

Vajon a hajnali telefonébresztő kisasszony hogyan tud olyan korán felébredni?...

*

IRIGYSÉG

Boldogok a lovak. Őket senki sem vonja felelősségre, miért járnak ki olyan gyakran a lóversenyre.

*

ALBÉRLET

– Akkor megegyeztünk, asszonyom. Holnap beköltözöm. De én állatszelídítő vagyok. Két tigris és egy oroszlán is velem lakik majd.

– Azt nem bánom, de nőlátogatót nem fogadhat.

*

GYEREKTARTÁS

– Mi a gyereke apjának a neve?

– Azt hiszem, Józsi.

– De milyen Józsi?

– Nem tudom.

– Mondja el részletesen, mit tud róla.

– Csak azt, hogy cukorral eszi a káposztás tésztát.

*

KALANDOS GYERMEKKOR

Még alig volt tizenkét éves, mikor felszökött egy hajóra. Így ment át Pestről a Margitszigetre propellerrel.

*

HÁZASSÁG

– Az én szüleim csak polgári esküvőt akarnak, Olga szülei viszont ragaszkodnak az egyházi esküvőhöz. Nem tudtunk dönteni. Azt mondtam az Olgának: „Nézd, édesem, már ötven éve együtt élünk, maradjunk most már csak közös háztartásban."

G. Sz.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.2743/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre